

6

- Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஊற்றும் பிரவாகமும்

பணமே சமூக உறவுகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற இந்த சமூக அமைப்பில் சகலமும் விலைப் பொருட்களாக போகின்றன. பத்திரிகை பணி மாத்திரமல்ல ரசிகத்தன்மை, வாசகர்கூட்டம் என்பன கூட மூலதனத்தின் இலாபம் நோக்கியே இந்த சமூகத்தில் விருத்தி செய்யப்படுகின்றன. சமுதாயத்தின் ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகள் மலர்ந்து கனிவதற்கு இந்த அமைப்பும் அதன் அவலங்களும் ஹிமாலய பர்வதமாக விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கின்ற இந்த நிலையில் அதன் தடைகளை மீறி ஊற்றாக, ஓடைகளாக உருவெடுக்கின்ற முற்போக்கு சிந்தனைகளை ஆகர்சித்து நதியாக பிரவாகிக்க முயல்கின்ற எங்களது பணியில் பெருமிதம் கொள்கின்ற அதே வேளையில் அது எவ்வளவு சிரமமானதென்பதை கடந்த கால அனுபவம் எங்களுக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றது.

பொருளாதார வசதியின்மை ஒரு பெரிய தடையேயென்றாலும் அதை ஒரு யதார்த்தமாக ஏற்று முன்னேறுகின்றோம். ஆனால் முற்போக்கு சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் ஒரு விதமான “விசுவாமித்திரப்” போக்கை (‘நதி’யைப் பொறுத்தவரை) நாங்கள் இன்னும் நிதானமாக புரிந்து கொள்ளவும், நோக்கவும் பொறுமை கொண்டுள்ளோம். பிரபல ஜனரஞ்சக பத்திரிகைகட்கு, இன்னும் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறிக் கொள்ளும் தத்துவார்த்த நிலைப்பாட்டிற்கு ஒத்துவராத பத்திரிகைகட்கு உழைக்க முயலும் அளவிற்கு வளர்ந்து வரும் முற்போக்கு சஞ்சிகைகட்கு உழைக்க இவர்கள் முன்வருவதில்லை. இதற்கு “இலக்கிய பிரபல்யம்” தான் காரணமாகுமெனில் அது இவர்கள் சிலாக்கிக்கின்ற இலக்கிய தர்மத்திற்கே எதிரானது, என்பது மட்டுமல்ல மனித சமூகத்தின் ஊழியன், சிருஷ்டி கர்த்தா என்ற கௌரவங்களை ஏற்று நிற்கின்ற ஒரு எழுத்தாளனது ‘எழுத்து தர்மத்திற்கும்’ எதிரானது என்பதை மாத்திரம் இங்கே கூறி வைப்பது போதுமானது என கருதுகின்றோம்.

நமது நாட்டு மக்கள் கலாச்சார ரீதியில் நான்கு பிற்போக்குச் சக்திகளின் ஆதிக்கத்துக்குள்ளாகியிருக்கின்றார்கள். அவையாவன, தொடர்ந்து மிருக்கும் நிலவுடமை கலாச்சாரத்தின் தாக்கம், நமது காலனித்துவ வரலாற்றின் கலாச்சாரத்தாக்கம், இன்று பயங்கரமாகப் பரவி வரும் நவ காலனித்துவ கலாச்சார ஊடுருவலின் ஆதிக்கம், சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியத்தின் கலாச்சார செல்வாக்கு. இவற்றில் முன்னைய மூன்றினது பிரதிபலிப்புகளையும் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை நடைமுறையில் காண்கின்றோம். சமீபத்தில் ஆரம்பித்த நாலாவது தர்க்கம் இன்னமும் மக்களிடையே பரவவில்லையாயினும், கலை இலக்கியங்களிலும், புத்திஜீவிகள் மட்டத்திலும் படரும் புற்று நோயாகும். இவ்வெல்லா வற்றையும் எதிர்போரே புதிய ஜனநாயக, உழைக்கும் மக்கள் கலாச்சாரம் பற்றிப் பேசும் அருகதையுடையவர்கள்.

இன்று கூர்மை பெற்று வரும் வர்க்கப் போராட்டம் நிர்ப்பந்திக்கும் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை, உருவாகுகின்ற வரலாற்றின் நியதியை கலாச்சாரப் போர்களத்தில் செயல்பூர்வமாக்குவதற்கு இலக்கிய கர்த்தாக்களின் பணியும் தேவையும் முன்னெப்போதையும் விட இப்பொழுது அவசியமாகின்றது. ‘நதி’ அத்தகைய எண்ணங்களுக்கும் முயற்சிகட்கும் தளம் சமைத்துக் கொடுக்க காத்திருக்கின்றது. இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும் வளர்ந்து வரும் இனிய தலை முறைகளுக்கும் நாம் விடுக்கும் அறைகூவல் இதுவே.

முன்னுக்கு

போறேன்...

— முனியாண்டி —

அட்டா, இன்னைக்கும் நோட்ஸ் கொப்பிய கொண்டு வர மறந்துட்டேனே! என்னப் பன்றது? நேத்தே சொன்னான், அந்த “ஆனை குண்டன்” நாளைக்கு நோட்ஸ் கொப்பி இல்லாம கிளாசுக்கு வராதன்னு. இப்ப என்னு செய்யறது? வீட்டுக்கு போய்ன்னு எடுத்துக்கிட்டுவர ஏலாது. சரித்தான் இன்னைக்கு என் மேல நல்லாத்தான் பாயப் போறான். அதுக்கென்னு பாயட்டுமே. என்னுத்த பெரிசா செஞ்சுடப் போறான்? கிளாஸ்ஸலிட்டு வெளியே போடம் பான். மூஞ்செ .. எனக்கென்னு பேசாம வெளியப் போயிடுவேன். கிளாஸ்ஸ இருந்தாத்தான் என்னத்த பெரிசா சொல்லி தந்திடப் போறான். என்னத்துக்குத்தான் இவனுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுக்கிறாங்களோ தெரியல. வந்துருவான் காலையில மொத பீரியடுக்கே. வந்ததும் நாக்காலியில உட்காருவானு...பின்ன எழும்பறது வகுப்பு முடிஞ்சி பெல் அடிக்கயில்தான். அவன் படிப்பிக்கிற மெதட்’ இருக்கே. அட்டா...என்னு சொகமான மெதட் தெரியுமா? கையோட கொண்டு வந்த டெக்ஸ் புக்க தொரந்து பேசாம வாசிச்சிக்கிட்டே போவான். என்னடான்னு கேட்டா ‘டீச்’ பன்றானும். ரெண்டாம், மூனாம் வகுப்பு படிக்கையில் வாசிப்புன்னு ஒரு பாடம் வச்சி எங்கல எல்லாம் வாசிக்க சொல்லுவாங்களே... அதுமாதிரி, சும்மா சொல்லக் கூடாது! நல்லா வாசிப்பான். வாசிச்ச, வாசிச்ச எங்க எல்லாதையும் தூங்க வைப்பான். இல்ல கனவு காண வைப்பான். கடசியில பெல் அடிச்சவுடன், சில டீச்சர்ஸ் வணக்கம் சொல்ற மாதிரி, “நாளைக்கு நோட்ஸ் பாப்பேன்னு” சொல்லிட்டு நாக்காலிய விட்டு எழும்புவான். ஆனா, அவனால தான் லேசா எழும்ப ஏழுதா? மாடு மாதிரியில்ல தடிச்சிப் போயி... நாக்காலியோட ஒட்டிக்கிட்டுல்ல உட்காந்திருப்பான். சும்மாவா வச்சானுங்க ‘ஆனைக்குண்டு’ன்னு, ஊதி வச்ச பலான் மாதிரி அற்புதமா, கன ஜோரா பட்டப் பேருக்கு ஏத்த மாதிரியில இருப்பான். அவன் மூஞ்செப் பாக்கனும், ஒரு சிரிப்பு..... ஹு ஹும் மருந்துக்குக்கூட கெடயாது, போங்க. அதுல வேற ‘வால்ட்டிஸ்னி’வுட்டு வாத்து மாதிரி பெரிய ஆந்தக் கண்ண வச்சிகிட்டு, திருட்டு திருட்டுன்னு உருட்டி முழிச்சிகிடுவான்..... நாங்க நோட்ஸ் எழுதறமா இல்லையான்னு பார்க்கிறுன்னும், எங்களுக்கா பேர் பண்ணத் தெரியாது.? இப்ப திடீர்ன்னு ரெண்டு, மூணு நாளா என்ன புடிச்சிகிட்டு நோட்ஸ் கொண்டு வாடாங்கறான். இப்ப ரெண்டு, மூணு நாளா ‘நாளைக்கி’ சொல்லிட்டேன். ம்..... இன்னைக்கு என்னப் பன்னப் போறனோ?

அப்பாடா இந்தா வந்திருச்சே பஸ். நான் கூட நெனைச்சேன் இன்னைக்கு ஸ்கூலுக்கு லேட்டுத்தான்னு. ஆனா.....கொஞ்சம் லேட் போல தான் இருக்கு. முன்னுக்கு இருப்பவரின் ரிஸ்ட்வொட்செ பாக்கிறேன் அஞ்சு நிமிஷந்தான் லேட். எந்த நாளும் ஏழு பத்துக்கெல்லாம் வந்திடும், இன்னைக்கு ஏழு பதினைஞ்சாச்சி, ‘கியூல்’ மெல்ல மெல்ல அசைஞ்சிப் போறேன். ‘விசிபா எக் கக்’ன்னு சொல்லி ஒரு இரு பத்தியஞ்சு சதத்தக் கொடுத்து ஒரு டிக்கட் வாங்கிட்டேன்.

ஆங்...! இந்தா இருக்காளே ‘அவ’. இவ மட்டும் ஒரு தனி சீட்ல உட்காந்திருக்கா. பக்கத்தில உட்காந்திருவோமா?...ஆனா மத்த சீட்ல எல்லாம் இடமிருக்கே?

அதனாலென்ன... இங்கன ஒரு பையன் உட்கார்ந்திருந்திருந்தாலுங்கூட இப்படித்தானே உட்காருவேன்!! பாக்கிறவங்க அப்படி நெனைச்சிகிட்டேன்... இருக்கக் கூடாதா,... என்ன? இந்த பெல் பொட்டத்தையும், சேர்ட்டையும் நேத்து துவைத்து ‘அயன்’ பண்ணினது எவ்வளவு நல்லதா போயிடுச்சி, பளிச்சுன்னு இல்ல. கொஞ்சம் ஸ்மார்ட்டாவே அவ பக்கத்தில் மெல்ல உட்காருகின்றேன். பாதையை கவனிக்கிற மாதிரி மெல்ல அவளைப் பார்க்கின்றேன். இளமை பூத்துக் குலுங்கும் முகம்ன்னு சொல்லுவாங்களே. இதாத்தான் இருக்கும். இந்த ஹோல்ட்ல ஏற்றவங்களேயே இவ மேலதான் எனக்கொரு பிடிப்பு. மல்லிகைப் பூ மாதிரி பளிச்சின்னு வெள்ளையா ‘யூனிபார்ம்’ போட்டிருப்பா. அழகான மஞ்சள் நிற கையில் ஒரு அழகான ரிஸ்ட்வாட்ச் கட்டி.

யிருப்பா. தலைய எண்ணை வச்சி நல்லா வழிச்சி சீவி யிருப்பா. கண்ணு துரு துருன்னு இருக்கும். நல்ல வெண் மையான பற்கள், அவ பிரண்ட்ஸ்ஸோட சிரிச்சகிட்டு இருக்கையில பாத்து இருக்கேன். அழகா சிரிப்பா. தோள்ல அவவுட்டு பாட புத்தகங்கள் அடங்குன ஒரு சின்ன தோல் பை, அதுத்தானே இப்ப மொட் ஸ்டைல்!

பஸ் புறப்பட்டுட்டது. அப்பா... இப்பத்தான் காத்து உள்ளுக்கு வீசுது. எவ்வளவு நல்லா இருக்கு, ஜில் லுன்னு, பிசு பிசுத்துகிட்டிருந்த வியர்வகூட ஆவியாப் போகுது, பஸ்ல நல்ல கிரவுட், அதுதான் ரெண்டு, மூனு ஹோல்ஸ் நிப்பாட்டாமயே போறான் போலிருக்கு. பக்கத்திலிருப்பவளின் தோளை என் தோள் மெல்ல ஸ்பாரிசுக்கின்றது. எவ்வளவு மென்மையாக சுகமாக இருக்கின்றது. 'டிங்', பெல் அடிக்கின்றது. பஸ் நிற்கின் றது யாரோ இறங்குறாங்க போல. 'பே. பே யண்டபே' கண்டக்டர் என்னமா கத்துறான். 'மங் கிவ்வானே நகின்ட எப்பா கியலா.' தெரியுமே... இவன் சொல் வியா கேட்கப் போறாங்க. பெரிய 'பே யாம், பே'. பஸ் புறப்படுது. நாங்க உட்காந்திருக்கிற சீட்டுக்கு ஒரு சீட் பின்னுக்கு தள்ளி இடது கை பக்கத்துக்கு நேராகத் தான் ஏர்ற வழியிருக்கு. அதனால, கொஞ்சம் திரும்பிப் பார்த்தால் யாரு ஏர்றதுன்னு நல்லாத் தெரியும். கண்டக்டர் இவ்வளவு பெரிசா பே, பேன்னு சத்தம் போட் டும் ஏறின அந்த ஆசாமி யா ரு டா அப்படி ன்னு நெனைச்சோ என்னவோ மெல்ல திரும்பிப் பாக்கிறேன். ஒரு கெழவி... இல்ல இல்ல கெழவி ன்னு சொல்ல ஏலாது. கொஞ்சம் வயசானவ... பிச்சக்காரியா... இல் லன்னு அந்த மீன் புடிக்கிறவங்கவுட்டு குடிசைகள்ல இருப்பாங்களே... அவங்கல்ல ஒருத்தியா? என்னமோ பிச்சக்காரிமாதிரியும் இருக்கா; மீன் பிடிக்கிறவங்கவுட்டு சேரிகளல இருப்பாங்களே, அப்படியும் இருக்கா! கன் னங்கரேல்ன்னு நிறம். எண்ணை வைக்காத பரட்டைதலை. வெத்தில கறை படிஞ்ச பல்லையும் நல்லா காட்டி கிட்டு..... சிங்களமாத் தானிருக்கும்..... ஆமா, அழுக்கா ஒரு கையில ரவிக்கயும் போட்டுகிட்டு பிச்சக்காரித் தான்னு 'புருவ்' பன்ற மாதிரி ஒரு அழுக்கான துண்ட கட்டிக்கிட்டு..... அவ இடுப்புல இடது பக்கமா ஒரு சின்ன கைக்கொழந்த, அம்மனமா தாயின் கழுத்தை சுற்றி..... முக்க வடிச்சிகிட்டு, கட்டிப்புடிச்சிக்கிட்டு..... அதை இடது கையால அணைச்சிப் புடிச்சிகிட்டு,... இன்னொரு கொழந்த, கொழந்தன்னு கொஞ்சம் பெரிய புள்ள, மூனுவயசிருக்கும். இத வலது கை யால புடிச்சிகிட்டு..... கூட்டத்தில நசுஞ்சுகிட்டு முன் னுக்கு போகப் பாக்கிறு. எங்க போறதுன்னு அவ

ளுக்குன்னு தெரியல போல. 'இஸ்ஸராட்ட யண்ட' கண்டக்டரின் குரல் ஒங்கி ஒலிக்குது. பஸ் ஓடிக் கொண்டதான் இருக்குது.

அவ சீட்ட பிடிப்பான்? இல்ல பிள்ளையப் பிடிப்பாளா சீட்டப் பிடிச்சா பிள்ளை விழுவப் பாக்குது. பிள்ளை யப் பிடிச்சா அவ சாய்ந்து விழப்பார்கிறு. இதில வேற அந்த நெரிசலும் அவள ஒரு புறமா சாய்த்து விழுத்தப் பாக்குது. என்ன இருந்தாலும், பிச்சைக் காரினாலும் தாய் நெஞ்சம் தானே. பிள்ள விழுகி றத பார்த்து சகிச்சு கொள்ளுமா? இடுப்பில இருக் கிறப் பிள்ளைய இடது கைலையும், நின்னுகிட்டு இருக்கிற பிள்ளைய வலது கைலையும் புடிச்சிக்கிறு இப்ப இந்த மூனு பேருமே தடுமாற்றங்க. பாவம், யாரும் இவங்களுக்கு சீட் கொடுக்க மாட்டாங்களா?..... யாருமே கொடுக்கிறதாக தெரியல. நா எந்திரிச்சி கொடுத்தா என்ன? ஆமா நாந்தான் கொடுக்கணும். கொடுக்கப்போறேன். எந்திரிச்சிறட்டா. சீச்சி..... இங்கு சுத்தி வர இருக்கிறவங்க எல்லாம் என்ன நெனைப்பாங்களோ? ஐயோ ஒரு மாதிரியா இருக்கே! இவ கிட்டப்போய் நிக்கிறதுக்கே எல்லாருக்கும் ஒரு மாதிரியா படும். அதுல வேற, இவளுக்கு நா எழும்பி இடத்த கொடுத்தா என்னு நெனைப்பாங்க! பக்கத்துல ஒக்காந்திருக்காளே இவ..... என்னு நெனைப்பா? அந்தப் பிச்சக்காரிய இவ பக்கத்துல ஒக்கார வச்சா, இவ அத எவ்வளவு வரவேற்பாளோ?..... சீச்சி....., என்ன இப்படியெல்லாம் யேசிக்கிறேன். எத்தன தடவ கெழவிகளுக்கும், புள்ளைகள் தூக்கி கொண்டு வர மனுஷிகளுக்கும் எழும்பி எடத்த கொடுத்திருக் கேன். இப்பமட்டும் ஏன் இப்படி இருக்கேன்.....? ஆனா,..... ஆனா..... அவங்கெல்லாம் நல்லா உடுத்தி கிட்டு இருந்தாங்களே! கொடுத்தோடன 'தேங்ஸ்சும்' சொன்னாங்களே! ஏன், அப்படி எல்லாம் எழும்பயில கூட பக்கத்தில இருந்தவங்கள் ஒரு பெருமையோட பாத்துக்கிட்டுத்தானே எந்திரிச் சேன்..... சீச்சி..... நா எந்திரிக்கத்தான் வேணும், எந்திரிக்கத் தான் வேணும். அதோ அவ புள்ளை களோடு நா இருந்த சீட்டைத் தாண்டி ரெண்டு. மூனு சீட்டுக்கப்பால நிக்கிறு. இப்ப என்னுன்னு கொடுக் கிறது? சீச்சி ஏலாதே? எத்தனப் பேரு பாப்பாங்க? அதோ அவ 'பெல்' அடிக்கிறு. பஸ் நிற்குது. இறங் கிட்டா.....! / பஸ் உறுமிக்கிட்டு பொறப்படுது. நா ஜன்னல் வழியாக, அவள பார்க்க விரும்பல. சீ, என்னியப் பத்தி அவ என்ன நெனைச்சிருப்பா? ரெண்டு கைலையும் புள்ளைகள் வச்சிகிட்டு தடுமாறிக்

கிட்டிருந்தப்போ ஒருத்தனாவது கொஞ்சம் எடங் கொடுத்தானா?... இதயமே இல்லாத பாவி பயலுன்னு மனசுக்குள்ள திட்டிக்கிட்டு இருந்திருப்பாளோ?..... உண்மையில நான்னு ஒழுங்கா எந்திரிச்சி எடங் கொடுத்திருந்தேனா, என்னமாவது எனக்கு நடந்து கிழிஞ்சிருக்குமா, என்ன? எழும்பனும்னு யோசிச்சிட்டும், எழும்பறதுதான் சரின்னு தெரிஞ்சுகிட்ட பெறகும் மாடு மாதிரி ஒக்காந்திருந்தேனே ...! நேத்துக் கூட அந்த, பேப்பர்கள்ல கதையெல்லாம் எழுதற மாமா, வீட்டுக்கு வந்து பேசிக்கிட்டு இருந்தப்போ பேச்சுவாக்கில என்ன சொன்னா? என்னமோ, மனிதகுலத்துக்கு சேவ செய்வறத லட்சியமா கொண்டவங்கத்தான் உண்மையான மனுசனுங்களு என்னவோ... சொன்னாரே. அப்பறம் என்னமோ, 'சமூக மாத்தமா'? இல்ல, இல்ல சமூக மாற்றம்.....! ஒரு சமூக மாற்றம் தேவங்கறத இன்னைய 'யூதஸ்' புரிஞ்சுகிட்டிருக்காங்க... அப்படின்னு அப்பாகிட்ட சொல்லிட்டு திடீர்ன்னு ஏம்பக்கமாக திரும்பி 'ஏய் ரவி, சாதாரண மக்கள பத்தி நீ என்ன நெனைக்கிற' அப்படின்னு கேக்கல- அப்ப நான் சாதாரண மக்களனு யாருன்னு தெரியாம கொலம்பி முழிச்சி அவர்கிட்ட கேட்டபோ அவர், "அதான் பிச்சக்காரங்க, மூட்ட தூக்குறவங்க, வயல் வேலை செய்வவங்க..... அதாவது ஏழைங்கள பத்தி" அப்படினா நான் சொல்லல... அவங்கெல்லாம் பாவம்ன்னு! அப்ப அவர் சொல்லல, சும்மா பாவம், பாவமுன்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்து வேல இல்ல. நீ அவங்களுக்கு உதவி செய்யப் பாக்கனும் அப்படி உதவி செய்ய முன்னுக்கு வந்தவங்கதான் உண்மையிலேயே மனுஷனுங்க..... இப்ப சில பேர பாரு;

கரபொத்தான் பூச்சி மாதிரி இருக்கானுங்க. கரபொத்தான் பூச்சி அதுக்கு திங்கவும் வெளையாடவும் இருந்தா போதும் அப்படியே தின்னுகிட்டே வெளையாண்டுகிட்டே இருக்கும். அப்பறம் ஒரு நாள் பொட்டுனு செத்துப் போயிடும். அதோட அதுவுட்டு லைஃப் முடிஞ்சிருச்சி! அது இந்த ஒலகத்துல பொறந்து யாருக்காவது பயனுண்டா,.....? என்னடா புரியுதா அப்படின்னு சொல்லிப் புட்டு, இப்ப நீ ஒரு கரபொத்தான் பூச்சியா இருக்க போறியா, இல்லாட்டி மத்தவங்களுக்காகவும் வாழப்போற மனுசனு இருக்கப் போறியான்னு கேட்டப்போ முழிச்சுகிட்டு அப்பாவ பாத்துகிட்டிருந்தேனே.....! ஓ..... இந்த மாமா எவ்

வளவு இன்டலிஜன்ட்டா பேசுறாரு. இதுவலத்தான் எனக்கு இவர ரொம்ப பிடிக்கும். அப்பாவோட வருவாங்களே, வேர நெறைய மாமா எல்லாம்! தயோ கெட்ட 'போர்'. அவங்க அவங்கவுட்டு ஆபீஸ்கதைகளையும் வேற என்னென்னமோ வெல்லாம் கதைச்சுகிட்டு, சிரிப்பே வருத எடத்தில எல்லாம் கெக்கே பிக்கேன்னு இனிச்சுகிட்டு..... சீச்சீ..... பார்க்கவே ஒரே எரிச்சலாயிருக்கும். வீட்டுக்கு வர்ற மாமாக்களளேயே இந்த மாமாத்தான் ஒரு இன்ட்ரஸ்டிங்கா பேசுவாரு. அடிக்கடி... இப்படிதான். சமூகத்தப்பத்தி பேசுவாரு அதாவது சமூகத்தப் பத்தினு சாதாரண மக்கள பத்திதான். நாங்கூட அடிக்கடி நெனைச்சுகிறதுதான்..... இவங்க பாவம்..... இவங்களுக்கெல்லாம் நாங்க உதவி செய்யனும்னு. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருங்க? மிச்சங் காலத்துக்கு முந்தி நாட்டுல எல்லாமே 'ஒரே மாதிரி சந்தோஷமா வாழ்ந்தாங்கலாமே'! மாமா சொல்லல, என்னமோ 'பொது உடமை' அப்ப வெல்லாம் இருந்திச்சின்னு! ஓ..... அப்படி இருந்தா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும். சாப்பாடு இல்லாம, வீடு இல்லாம, துணி இல்லாம எல்லாம், யாரும் கஷ்டப்பட்ட மாட்டாங்கலாமே...! அப்படிப்பட்ட நிலை ஒன்னு இங்க வரனும்னு நெறைய பேர் மொதல்ல மனுஷங்கள மாறனும்னு மாமா சொல்லல்ல! ஆமாண்டா, இவ்வளவு நாளாக இந்த சாதாரண மக்கள பத்தி கவலப்பட்டிருக்கேன். இவங்க எல்லாம் ஒரு நாயையும் பாக்க கேவலமா வாழ்றாங்களேன்னு யோசிச்ச இருக்கேன். ஆனா இவங்களுக்காக நான் என்ன பண்ணிருக்கேன்? சீச்சீ..... பேசறதுள்ளேயும் யோசிக்கிறதுள்ளேயும் கொறச்சலே இல்ல. வெக்கண்டா, மொதல்ல ஒரு சாதாரண கெழவி..... தடுமாறிகிட்டு நிக்கயில எழும்பி எடங் கொடுக்கூட சூடு சொரண இல்லாம இருந்தேனே? இதுக்கே வக்கில்லாம நடத்துகிட்டு. என்னத்த பெருசா இவங்களுக்காக செஞ்சுடப் போறேன்? சீச்சீ, உண்மையில நா மனுசன் மாதிரியா நடத்துகிட்டேன்? திடீர்ன்னு — பஸ் கிரீச்சுன்னு ஒரு ப்ரேக் அடிக்குது. அப்படியே முன்னுக்கு முட்ட போய்..... நல்ல நேரம் ஒரு மாதிரி புடிச்சிக்கிறேன். பஸ் கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டு போகத் தொடங்குது. நா, மாமா சொன்ன மாதிரி ஒரு கரபொத்தான் பூச்சி மாதிரித்தான் நடந்துகிறேனோ? சீச்சீ, கேவலண்டா... ஒருத்தி கொழந்தைங்க ரெண்டையும் வச்சி தடுமாறி

(12 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)

சென்றுவருகிறேன்

ஜென்ம பூமியே!

— அரு. சிவானந்தன் —

மலையக மக்கள் நூற்றாண்டுக்கு மேல் இந்நாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இந்நாட்டின் முன்றேற்றத் தோடும், தொழிலாள வர்க்கத்தின் போராட்டங்களோடும் தங்களை இணைத்தும் இனம் கண்டும் உள்ளார்கள். இன்று இவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பல நிர்ப்பந்தங்களின் கீழ் இந்தியா திரும்ப நேர்ந்திருந்தாலும் இந்த மண்ணில் அவர்கள் கொண்டுள்ள பிடிப்பும், பாசமும் எந்த ஒரு சராசரி தேசியஜீவிக்கும் குறைந்ததல்ல. அத்தகைய ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் இதய தாபங்களை இந்தியா செல்லும் இளம் கவிஞர் சிவானந்தனில் காணுகிறோம். இந்த கவிதை வரிகளில் கசியும் கண்ணீர் துளிகள் ஒரு தனி மனிதனது மாத்திரமல்ல, ஒரு சமூகத்தின் தாபங்கள், தரிசனங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. (ஆ—ர்)

* நக்கிள்ஸின் தொடர்களைநான்
நாளெல்லாம் பார்க்கின்றேன்;
'நீ பார்த்துச் சலிக்காத
பொருளென்ன' என்றுநீர்
எனைக் கேட்டால்,
நான் சொல்லும் பதிலிதுதான்—
'குளிர்மேகம் வாடியிடும்
நக்கிள்ஸின் தொடர்கள்தான்
நான் பார்த்துச் சலிக்காத
நல்ல பொருள்' என்பேன் நான்!

(2)

மக்களெனும் சமுத்திரத்தில்
நானுமேயர் துளி;
மனம் விட்டு நேசிக்கும்
பழக்கம் எனக்குண்டு.
தாம் பிறந்த நாடுகளை
நேசிக்காத மக்களில்லை.
இயற்கையெனும் பெரும் கலைஞன்
செதுக்குகிற சிற்பங்களை
ரசிக்காத கவிஞரில்லை.

(3)

நக்கிள்ஸின் தொடர்களைநான்
நாளெல்லாம் பார்க்கின்றேன்.
வயது ஐந்திருக்கும்;
இத்தொடரில்—
வந்து குடி யேறினேன்!
அன்றிருந்து என் கண்கள்
நக்கிள்ஸின் தொடர்களை
நாளெல்லாம்—
ஆயிரம் தடவைகள்
அழகுறக் காணுமே!

(4)

இருபது வருடங்கள், இன்றோடு
ஒடிமறைந்தன: என்றாலும்—
இன்றைக்கும் இத்தொடர்கள்
இதயத்தில் குளிரூட்டும் பொருளாகும்!

இந்நாட்டு மக்களை நான்
இதயத்தில் நேசித்து,
நக்கிள்ஸின் தொடர்களிலே
சில காலம்,
நாளெல்லாம்
ஏறி இறங்கியுள்ளேன்
இன்றைக்கும் அந்நாட்கள்
இதயத்தில் குறுகுறுக்கும்!

நாட்கள் கழிகின்றன;
நாடுகடக்கும் வேளை
நெருங்குகின்றது;
பிரிவு என் வாசலைத்தட்டுகிறது.
பிரிவு வேதனையின் பிரதிநிதி
விழி வாசலை முட்டுகிறான்.
அழுது விடுவனோ என்ற பயம்
என்னை அழுக்குகிறது.....

5

நம்மினைப்பு, நம்நேசம்
நம் இயக்க விளைபொருளே;
நம் இயக்கம், நம்வர்க்க
செயல் பாட்டின் விளைபொருளே!
நாமெல்லாம்—

எங்கெங்கு இருந்தாலும்,
இதயத்தால், எடுத்த லட்சியத்தால்
உலக இயக்க மெனும் அணியினிலே
ஓர்மணியாய் தானிருப்போம் !
என்றாலும்—
நான் பிறந்த நாட்டினிலே
நான் இருக்க விதியில்லை;
என் ஜென்ம பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை.
என்றீர்கள்—
வேதனைகள் முட்டாதோ ?
சொல்லுங்கள் தோழர்களே !
உங்களுக்கும் ஒருநாள்
உங்களது நாட்டை
பிரிகின்ற நிலைவந்தால்
உங்களது மனநிலையில்
உலப்பா மேலோங்கும் ?
இல்லை, இல்லை,
ஓர் துயர் அலை நெஞ்சில்
மேவிவருமன்றோ?

(6)

ஓ !
என்ன நமைத் தோழர்களே !
இறுதியாக—
கப்பலிலே நான் நின்று
கையசைத்து விடை சொல்லும்
போதினிலே—
என்கண்கள் மாத்திரமா ?
உங்கள் கண்களும் தான்
உணர்ச்சி மிக்க ஒரு பாஷையினை
வெளிப்படுத்தும் நானறிவேன் !
— ஏனெனில்

என்கவிதைப் பொருள்களை நான்
இன்று பிரிகின்றேன்
இதயத்தின் சுமையோடு
தேசம் கடக்கின்றேன்;

(7)

சென்று வருகின்றேன்
மலைத்தொடர்களே;
திரும்பவும் நான் உன்னை
என்று காண்குவேனோ?

சென்று வருகின்றேன்
தோழர்களே!
திரும்பவும் நாம் ஒன்றாய்
என்று மலையேறுவோமோ?

சென்றுவருகின்றேன்
கொற்ற கங்கையே;
திரும்பவும் உன்மேனியில்
என்று நீராடுவேனோ?

சென்று வருகிறேன்
வெகுஜனங்கள்;
திரும்பவும் நாம் இதயமகிழ்வோடு
என்று கரம் குலுக்குவோமோ?

சென்று வருகின்றேன்
ஜென்ம பூமியே;
திரும்பவும் உன் வெளிகளில்
என்று ஓடிமகிழ்வோ?

* மாத்தளையில் காணப்படும் மலைத்தொடர்

“ பல தசாப்தக்கணக்கான வாழ்நாளில் உருப்பெற்றுள்ள மனிதர்களின் தத்துவார்த்தத்தை ஒரு சில சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியோ ஒரு சில கூட்டங்கள் நடத்தியோ மாற்றிவிட முயலக்கூடாது. மனிதர்களை எதையும் நம்பச் செய்வதற்கான ஒரேவழி மனதை மாற்றுவதுதான், நிர்ப்பந்திப்பதல்ல. நிர்ப்பந்திப்பது ஒருபோதும் அவர்களை நம்பச் செய்வதில் முடியாது. அவர்களைப் பலாத்காரத்தால் நம்பச் செய்ய முயல்வது சரிபடவே மாட்டாது”

— மா - ஓ - சேதுங்

சில முன்னுரைகளும் ,

முடிவுரைகளும்

எல். சாந்திகுமார்

1976 'பூங்குன்றம்' இதழில் 'மலையக மக்கள் இயக்க' அறிக்கை குறித்த நித்தியானந்தனின் கட்டுரை வெளியிடப்பட்டு, அது குறித்த கருத்துக்கள் வரவேற்கப் படுவதாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதற்கானபதில் அனுப்பப்பட்டபோது அந்த சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படாததால், மலையக மக்களின் பிரச்சனை குறித்த சில முக்கிய விமர்சனங்களை முன்வைக்கும் இக்கட்டுரையை பிரசுரிப்பது பயனுள்ளது என கருதுகிறோம்.

(ஆ-1)

திரு மு. நித்தியானந்தன் என்பவர் 'பூங்குன்றத்தில்' 'புதிய சகாப்தங்களும் சில முன்னுரைகளும்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். தனது தாக்குதலின் இலக்களை வெளிப்படையாகக் கூறுவதற்கு கட்டுரையாளருக்குத் திராணி இல்லாது போய்விட்டாலும் அது மலையக மக்கள் இயக்கத்தின் அறிக்கையையே குறிக்கின்றது என்பதைத் தெரியத்தருவது மட்டுமன்றி அதற்கு பதில் அளிக்கவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இவரது கட்டுரை இரு அம்சங்களை வெளிப்படையாக்குகின்றது. முதலாவதாக இவ்வறிக்கை கூட்டுமொத்தமாக முன்வைக்கின்ற கருத்துக்களையும் வேலைத்திட்டங்களையும் விட்டுவிட்டு அதன் ஒருசில வாக்கியங்களையும் சொற்களையும் மாத்திரம் கண்டணத்திற்கு (விமர்சனத்திற்கல்ல) வசதியான முறையில் பாவித்துள்ளார். இரண்டாவதாக இவர் கூறுகின்ற விடயங்களில் இருந்தும், ஏகாதிபத்தியம், முதலாளித்துவம் இத்தியாதிகள் குறித்த கருத்துக்களில் இருந்தும் ஒரு நிலைப்பாட்டினையும் தெளிவினையும் காண முடியாமல் இருக்கின்றது.

ஏகாதிபத்தியம் அந்நியானதும் அக்கிரமமானதும் என்று கூறும் வேளையில் மலையகமக்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய முதலாளித்துவத்தின், அக்கிரமத்தையும், உள்ளூர் தேசிய முதலாளித்துவம், உருப்பெற்றுவரும் அரசு, ஏகபோக முதலாளித்துவம்,

இனவாத ஒடுக்கம், இந்திய அரசாங்கத்தின் அக்கிரமம் ஆகியவற்றையும் உணர்ந்தும் அனுபவித்தும் இருக்கின்றார்கள். கட்டுரையாளர் நமக்குப் போதிக்க முயலுகின்ற சமூக அரிச்சுவடியின் பாலபாடங்களில் (அவரது வக்கியத்தின்படியே) இவ்வம்சங்கள் விடுபட்டுப்போனதை நாம்தான் நினைவு படுத்தியாக வேண்டியிருக்கின்றது.

அவரது பிரதான இலக்கு மலையக மக்கள் தேசிய சிறுபான்மையினராக உருவெடுத்துள்ளனர் என நாம் கூறுவதாகும். இந்த நிலைப்பாட்டில் எமக்கு ஐயம் இல்லை. யாருக்காகப் போராட்டப் போகின்றோமோ அம்மக்களின் சமூக நிலைப்பாடு, வரலாற்றுப் பின்னணி ஆகியவற்றை நாம் உதாசீனம் செய்வதற்கில்லை. இந்நாட்டில் உழைக்கும் மக்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட இவர்கள்- தேசிய-சிறுபான்மையினராக உருவெடுத்தமை கடந்தகால நிலமைகளின் வளர்ச்சியும் உருவாக்க-முமேயன்றி வேறு என்ன?

'தோட்டத் தொழிலாளர்,' 'வர்க்கப் போராட்டம்,' 'சுரண்டல்,' 'ஏகாதிபத்தியம்,' இரத்தம் சிந்தும் புரட்சி முதலியவற்றைச் சுலோகங்களாக மட்டுமே உரம்போட்டுத் தமது இடதுசாரிப் புத்திஜீவித்தனமான கம்பீரத்திற்கு தளமாகப் பாவித்தவர்களுக்கு தோட்டத் தொழிலாளரை நாம் குறைத்து

எடை போட்டுவிட்டதாகப்பட்டிருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு தேசிய இனப்பிரச்சனையும் வர்க்கப் போராட்டமே! (மாச்ஸ்)

அடுத்ததாக மலையக மக்கள் இயக்கத்தின் 'பாமரத்தன்மை'யைக் கண்டுபிடித்துவிட்ட வேகத்தில் பின்வரும் அம்சத்தை விட்டுவிட்டார் எனத் தெரிவதால் நாமே அதையும் ஞாபகப்படுத்தியாக வேண்டியிருக்கிறது. 'ஒவ்வொரு தேசிய இனப் பிரச்சனையும் வர்க்கப் போராட்டமே.' தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமையை நிலைநாட்டாமல் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான - இலங்கை அரசியல் பொருளியல் துறையிலான பூரண சுதந்திரத்தைப் பெறமுடியாது. அதேபோன்று இப் போராட்டங்களில் பங்குபற்றாமல் சிறுபான்மை மக்கள் தம் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது.

(ம.ம. இ. அறிக்கை)

தோட்டக் தொழிலாளர்களின் கடந்தகால போராட்டங்களை 'இரத்தம்சிந்தும் போராட்டம்' என வர்ணித்தன்மூலம் மட்டும் தமதுகடமையை முடித்துக்கொள்ள முடியாது. இவைகளின் படிப்பினைகள் இலங்கையின் பாட்டாளிவர்க்கத் தலைமையின்கீழும், விவசாயிகளின் ஆதரவோடும் இவர்கள் அணிதிரட்டப்படவேண்டியதன் அவசியம், இவர்கள் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கும் கட்டங்கள் - இவைகுறித்த தெளிவு என்பனவும் அவசியமாகும். அப்படியாயின் நாம் இவர்களைத் தேசிய சிறுபான்மையினர் எனக்கூறுவது அவர்களைத் தனிமைப்படுத்துவதாகாதா? என்ற வினா எழும். 'தேசியபிரச்சனையில் இரண்டுவிதமான சரித்திரப் போக்குகளை வளர்ந்து வரும் முதலாளித்துவம் அறிந்திருக்கின்றது; முதலாவதாக:

தேசியவாழ்வும், இயக்கங்களும் விழிப்படைதல்..... அடுத்து, தேசியங்களிடையே பற்பல உறுப்புக்கள் விருத்தி அடைதல்..... இவ்விருபோக்குகளும் முதலாளித்துவத்தின் சர்வ வியாபக விதி.

முதலாளித்துவ - வளர்ச்சியின் ஆரம்பகாலங்களில் முதலில் கூறப்பட்ட போக்கு மேலோங்கி நிற்கின்றது. முதிர்வடைந்த முதலாளித்துவத்தில் - சோஷலிச சமூகமாக மாறவேண்டிய நிலையை நோக்கி இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் முதலாளித்துவத்தில்—இரண்டாவது போக்கு விசேடமாக மேலோங்கி நிற்கின்றது. தேசியபிரச்சனை சம்பந்தமாக மார்க்ஸிஸ்டுக் ஞடைய வேலைத்திட்டம் இவ்விரு போக்குகளையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

முதலாவதாக தேசிய இனங்கள், மொழிகள் ஆயெவற்றின் சமத்துவத்தைக் கோருகின்றது..... இவ்விடயத்தில் சகலவிதமான சலுகைகளையும் தடைசெய்ய வேண்டும் என்கிறது. இரண்டாவதாக 'சர்வ தேசியம்' என்ற கோட்பாட்டை வற்புறுத்துகின்றது. (லெனினின் பூரணஐக்கியம் என்ற தேசியவாதப் பூச்சாண்டி.)

தேசிய சிறுபான்மை இனம் குறித்த முதலாளித்துவ கருத்தும், தொழிலாள வர்க்க நிலைப்பாடும் நேரிடையானவை என்பதனால்தான் ம.ம. இயக்கம் தன் அறிக்கையில் பின்வருமாறு எழுதியது. 'இந்திய வம்சாவழியினரின் தேசிய இனரீதியான வளர்ச்சியை அங்கீகரிக்கும் — அதேவேளையில் இதைக்காரணமாகக் கொண்டு பிற்போக்குத் தலைமைகளின் கீழ் மேற்கொள்ளப்படும் பிராந்திய இனவாதங்களை எதிர்க்கிறது. மலையக மக்கள் என நாம் அர்த்தப்படுத்துவது தொழிலாளர், விவசாயி, பிறவகை உழைப்பாளர்கள், மாணவர் முதலியோரையே; பெருமுதலாளிகள் அவர்களின் ஏவலாளர்கள். இவர்களது நன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் பிற்போக்குத் தலைமைகள் இந்திய வம்சாவழியினர் என்ற போதிலும் அவர்களை எதிரிகளாகவே கணிக்கின்றோம். (ம.ம. இ. அறிக்கை)

'இந்த மக்களின் ஜீவாதாரப் பிரச்சனைகள் சிறுபான்மை லேபில் கிடைத்ததும் தீர்ந்து போய் விடும்' எனச்சாடுகின்றாரே திரு. மு. நி. இது அவரது மற்றுமொரு கண்டுபிடிப்பு போலும் (வசதியாகவும், கவர்ச்சியாகவும் தாக்குவதற்கு விடயங்கள் கிடைக்காத போது அவற்றைத்தம் சொந்த மூனையிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொள்வதுதான் முற்போக்கு என்று யார் கூறியதோ !!!) இந்த வட்சணத்தில் 'இது தமது சொந்த மனச்சாட்சிக்கே போலியானதாகத் தெரியவில்லையா?', எனக் கேள்வி வேறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றார். அவரது இந்தக் கேள்வியையே நாம் அவருக்குப் பதிலாக்குகின்றோம்.

இலங்கையின் அரசியல் சட்டம், ஸ்ரீமா-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம், இவற்றின் திளைவிதிகள், இவை ஏற்படுத்த இருக்கும் தாக்கங்கள் என்பவற்றைக்கவனத்தில் எடுத்தே நாம் மலையக மக்களைத் தேசிய சிறுபான்மையினராக அங்கீகரிக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கோருகின்றோம். அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'மக்கள்' 'பிரஜைகள், ஆட்கள்' என்ற பதங்கள்; இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ள உரிமைகள், ஸ்ரீமா - சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தத்திலும்

பயன் படுத்தப்பட்டுள்ள இதே வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்; பதிவுப் பிரஜை வம்சாவழிப் பிரஜை என்ற வேறுபாடு என்பன மலையக மக்களின் எதிர்காலத்தில் 'திர்க்கமான நடைமுறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். தேசிய சிறுபான்மையினமாக அங்கீகரித்தல், என்ற கோரிக்கை இவர்களின் ஜீவாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிடும் எனநாம் கூறவில்லை. ஆனால் இவர்களின் போராட்டத்தைப் புதிய கட்டத்தில் எடுத்துச் செல்லும் என்பதே எமது கருத்து. ம. ம. இயக்க அறிக்கையில் கூறுவது போல 'உண்மையான சோஷலிஸ சமுதாயத்தில்தான் சிறுபான்மை மக்களின் பிரச்சனை தீரும்' என்ற வரலாற்று உண்மையைக் காட்டி இன்றைய சமுதாய அமைப்பிற்குள் ஏனைய மக்கள் பெற்றுள்ள உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக மலையக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது.

"இந்த சமூகம் இருக்கின்ற தென்பதைக் கணக்கில் கொண்டு தேசிய இயக்கங்களின் சரித்திரபூர்வமான உரிமையை மார்க்ஸிஸ்டுக்கள் பூரணமாக ஆதரிக்கின்றனர்'. 'ஆனால் உருப்படியான, ஆழமான, அரசியல் விடயங்களில், தேசிய அடிப்படையில் அன்றி வர்க்க அடிப்படையில் தான் சக்திகள் திரள்கின்றன' (லெனின்-தேசிய கலாச்சார சுயாட்சி.) இதுவே நாம் உணர்ந்த முனையும் நிலைப்பாடாகும்.

ஸ்ரீமா-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம், தோட்டங்கள் அரசரிமை ஆக்கப்பட்டமை முதலியன மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரையில் புதியகட்டங்கள் என அறிக்கை கூறுகிறது. ஆனால் இந்த ஒப்பந்தம் மாத்திரமல்ல எல்லா ஒப்பந்தங்களுமே வர்க்க சார்பானவை என்பதை நாம் அறிந்தேயிருக்கின்றோம். தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தும், ஏனைய அரசியல் விடயங்கள் குறித்தும் ஒரு தெளிவான கண்ணோட்டம் 'முற்போக்கானவர்கள்' எனக் கூறிக் கொள்பவர்களிடம் இருக்கவில்லை. உணர்வு பூர்வமான பிரஞ்ஞையைவிட ஊகங்களின் ஊடே தான் தோட்டத் தொழிலாளரின் தேசிய உணர்வு, இலங்கைப் புரட்சிகளின் முகூர்த்தம் இவை குறித்து கட்டியம் கூறினார்கள். ஆனால் ஸ்ரீமா - சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம் உருவாகியபோது எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமானவர்கள் இந்தியப் பிரஜை ஆவதற்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள் (திரு. மு. நி. உட்பட). நமது தொழிலாளர் விண்ணப்பித்ததை நாம் குறைகூறவில்லை.

ஆனால் அவர்களின் நிலைப்பாட்டையும் திர்ப்பந்தங்களையும் உணரத்தவறியவர்களைத் தான் நாம் குறை கூறுகின்றோம். இவ் வொப்பந்தம் பிச்சினையைத் தீர்க்கவில்லை. ஆனால் அறிக்கையில் கூறுவது போல 'பதிவு வம்ச' வளிப் பிரஜைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடு நடைமுறைப் படுத்துவதில் உள்ள கணக்கம், இலங்கையின் பொருளாதார வாய்ப்புகள், அரசியல் சட்டத் திருத்தங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் மேலும் புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. (ம. ம. இயக்க அறிக்கை பக்கம் 2)

ஸ்ரீமா-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தத்தை திரு. மு. நி. மட்டும் எதிர்க்கவில்லை. திரு. தொண்டமான் உட்பட சகல பிற்போக்குவாதிகளும் எதிர்க்கின்றார்கள். ஆனால் இவர்கள் எதிர்ப்பதற்கும் முற்போக்காளர் எதிர்ப்பதற்கும் வித்தியாசமுண்டு. இந்த வித்தியாசத்தை திரு. மு. நி. அவர்களில் நாம் காண முடியாவிட்டாலும் இவருக்கும் திரு. தொண்டமானுக்கும் இடையே உள்ள ஒரு ஒற்றுமையை நாம் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது அதாவது இருவருமே இலங்கை அரசாங்கத்தை வசை மாரி பொழிந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்திய அரசுக்குள்ள பங்கையும், இந்திய அரசாங்கமும் இந்தியப் முதலாளிகளும் இழைத்த அக்கிரமம் ஆகியவையையும் குறித்து தங்கள் கண்களை மூடிக் கொள்ளுகின்றார்கள். திரு. தொண்டமானில் இதை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால் திரு. மு. நி. விடம்? (ஒருவேளை தாய் நாட்டுப் பற்றே என்னவோ?)

நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று திரு. மு. நி. எதிர்பார்க்கின்றார்? இந்த ஒப்பந்தம் பிழை என வீரா வேசமாகவும், ஆர்ப்பாட்டமாகவும், ஒருதலைப்பட்சமாகவும் கூறி அதற்கு முழுமையாகப் பலியாகிப் போவது எப்பொழுதுமே இலகுவானது. 'நவீன யுகத்தில்' 'புராதன அடிமைச் சாசனத்தைச் சீருஷ்டித்த' (மு. நி.வின் வார்த்தைகளில்) இந்த ஒப்பந்தத்திற்கெதிராக திரு. மு. நி. கடந்த காலத்தில் என்ன செய்தார் என நம்மால் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஸ்ரீமா-சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தத்தை நாம் நீதியானது எனக் கூறவில்லை. எமது பிரச்சினை அது ஏற்படுத்தப் போகும் தாக்கங்களை எமது வேலைத்திட்டத்தில் எவ்வாறு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்வது என்பது சம்பந்த

மானது. ஆடுத்த பிரச்சனை காணிச் சீர்திருத்த நடவடிக்கை. இதுவும் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்டது. நண்பர் எத்தியோப்பியாவை உதாரணம் காட்டுகின்றார். அங்கு நடந்தது சோஷலிஸப் புரட்சியல்ல. எத்தியோப்பியாவிலும் சரி, கென்யா, தென்சாணியா போன்ற ஏனைய நாடுகளிலும் சரி காணி உரிமை குழு அமைப்போடு சம்பந்தப்பட்டது. அந்நியரின் ஆக்கிரமிப்பின் பின் குழு அமைப்பிலான உரிமையோடு நிலத்தின் தனி உரிமையும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. எத்தியோப்பியாவின் மொத்தச் சனத்தொகையில் 89% விவசாயத்தை ஜீவாதாரமாகக் கொண்டது. ஆனால் மொத்த நிலத்தில் 10% தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அண்மையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வரை தனி உரிமையின் கீழ் 75% நிலம் இருந்தது. 1975ல் இயற்றப்பட்ட எத்தியோப்பிய நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தை, அப்போதிருந்த நில, சமூக, பொருளியல் உறவுகளின் பின்னணியில் இலங்கையின் காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தோடும், அதை நிர்ப்பந்தித்த காரணிகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதைவிடுத்து மேலோட்டமான உதாரணங்கள் உண்மையை மூடி மறைப்பதாகும். இலங்கையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஐந்து லட்சம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலத்தில் பெரும் பகுதி பெருந்தேரட்டம் சார்ந்தது. (யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்த வரை இதன் தாக்கம் உணரப்படவில்லை) இந்த வகையில் தான் நாம் நிலத்தை தேசியமயமாக்கல் தோட்டத் தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில் கூடுதலான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்கிறோம்.

மேலும் 1971ம் ஆண்டு 'இரத்தப் புரட்சி' (மு. நியின் வார்த்தைகளில்) இலங்கையின் நிலமானிய அமைப்பின் விளைவு மாத்திரமே என இவர் கூற முற்படுகிறார். இது சிங்கள சமூகத்தில் உள்ள சாதி அமைப்பு, மூலதனத்தின் தாக்கம் இவற்றின் வர்க்க ரீதியான பிரதிபலிப்பு என்பதையும் அசட்டை செய்துவிடுகின்றார். ஆனால் முதலாளித்துவத்தைக் காரணமாகத் தாக்குமிவர் தமது இந்த மேதாவித்தனமான முடிவிற்கு உலக ஏகாதிபத்திய ஏஜன்

டான உலக வங்கி, பேராசிரியர் டட்லி சியர்ஸ், காணி அமைச்சர், பிரதமர் இந்திரா காந்தி ஆகியோரின் அபிப்பிராயங்களில் தங்கியிருப்பது கேலிக்கிடமானது. சமூக பாலபாடத்தின் அரிச்சுவடியைப் போதிக்க வரும் இவருக்கு (இவரது வார்த்தைகளில்) 'இதுவரை சாலமும் இருந்த போராட்டங்களும் மாற்றங்களும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவுகளே' என்ற மார்க்ஸிஸத்தின் அடிப்படையைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

எத்தியோப்பியாவிலும் சரி, இந்தியாவிலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி ஏற்படுத்தப்பட்ட காணிச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவுகளே. நிலச் சீர்திருத்தம் கிராமப் புறங்களில் ஏற்படுத்தக்கூடிய மரபுவழி வாழ்க்கை மீதான தாக்கத்தை நாம் நிராகரிக்க முடியாது. 'அரசாங்கம் வரி விதிப்பது போல காணி உச்சவரம்பும் மிக சாதாரணமான நடவடிக்கை ஆகிவிட்டது' என திரு மு. நி. கூறுவது மிக அசட்டுத்தனமானதும் இயக்கவியல் பொருள்முதல் வாதத்திற்கு எதிரானதுமாகும். 'பூஸ்வா வர்க்கத்திற்கு முந்திய நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கை முறைகளின் தந்தை வழி வாழ்க்கை முறைகளின் மிச்சசொச்சங்களை வெற்றி பெற்ற ஜார் ஆட்சி அதிவேகமாக ருஷ்யாவில் அழிக்குப்படி ருஷ்யாவில் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. (போல்ஷவிக் சரித்திரத்தின் பிரதான கட்டங்கள் - லெனின்) இலங்கை முதலாளித்துவமும் இந்த மாற்றங்களை ஏகாதிபத்தியம், நிலப் பிரபுத்துவம் இவற்றிற்கெதிராகச் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தொழிலாள வர்க்க நலனுக்காக அல்ல! தன் சொந்த வர்க்க நலனுக்காக. ஆனால் அதனை தொழிலாள வர்க்க நலனுக்காகக் கோருவது எமது கடமையாகும். கோரிக்கையே போராட்டத்தின் ஆரம்பமும். ம. ம. இயக்க அறிக்கையில் புதிய மாற்றங்களின் விளைவுகள் இந்நாட்டில் உழைக்கும் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்றும் இதற்கெதிரான வர்க்க ஆதிக்கத்தை நாம் ஒன்றுபடுவதன் மூலம் வென்றெடுக்க வேண்டிய போராட்டக் கடமையை வரலாறு இச்சக்திகளின் மீது வைத்துள்ளது என்பதையும் நாம் வலியுறுத்துகின்றோம்.

தேசிய உடமையாக்கல் போன்ற அம்சங்கள் அரசு முதலாளித்துவத்தை ஏற்படுத்துவதால் வர்க்கப் போராட்டம் பின்வாங்கப்படுகின்றதென்ற ஒருதலைப் பட்சமான கருத்து நிலவுகின்றது. ஏங்கல்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 'அரசு எந்த அளவிற்குக் கூடுதலான உற்பத்திச் சக்தியைத் தனது உடைமை ஆக்கிக்கொள்கின்றதோ அந்த அளவிற்கு அது சகல முதலாளித்துவத்து கூட்டு உறுப்பாகவும் பிரஜைகளைச் சுரண்டும் ஒரு ஸ்தாபனமாகவும் மாறுகின்றது. தொழிலாளர்கள் இன்னும் கூலி உழைப்பாளர்களாகவும் பாட்டாளிகளாகவும் இருக்கின்றனர். முதலாளித்துவ உறவுமுறை அழிக்கப்படவில்லை. மாறாக அதன் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது'. காணிச் சீர்திருத்தம், தோட்டச் சுவீகரிப்பு, அரசுடைமையாக்கல் என்பன மேல் மட்டத்தில் ஆளும் வர்க்கத்திற்கு சார்பானவையாகத் தெரிகிறது. ஆனால் யதார்த்தத்திலோ தன்னால் தூக்க முடியாத பாரத்தை (கூடிய முதல், தொழிலாளர், சுரண்டல் முதலியன) தனது காலில் போட்டுக்கொள்வதற்காகவே தூக்கிக்கொள்கிறது.

இதை விடுத்து திரு. மு. நி. சொல்லுகிறார் 'உலக நடப்புக்களைக் கூர்ந்து கவனிப்பவர்கள் இது போன்ற நவடிக்கைகட்கெல்லாம் அரசியல்வாதிகள் காட்டுகின்ற ஆர்வத்தையும் ஆர்ப்பாட்டத்தையும் காட்ட மாட்டார்கள்' இவர் இப்படி அரசியலை மறந்துபோனதும் அப்படி 'ஆர்ப்பாட்டங்களை' காட்டிக்கொள்ளாததன் விளைவும் தான் அவரது இக்கட்டுரையும் மேதாவித்தனமும் என்பது இப்போது எமக்குத் தெளிவாகின்றது. ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் நடைமுறைத் தேவையும் உள்ளவரும் முதலாளித்துவ அம்சத்தின் எந்த சிறிய அம்சத்தையும்-அசைவையும் அசட்டை செய்ய முடியாது.- 'உலக நடப்புக்களைக் கவனித்து ஆரவாரம் காட்டாத மார்க்ஸிசு தபசுகளாக இருக்கமாட்டார்கள். 'லைப்லூப்' கறுப்பர்களின் விடுதலையில் கூறுவது போல 'முதலாளித்துவ அமைப்புக்கள் செய்ய முடியாது எது? செய்ய முடி

யாதது எது? என்ற தெளிவு இருப்பது அவசியம். அல்லது நிலத்தை உழாமல், விதைகளை விதைக்காமல், களை பிடுங்காமல் அதன் பலனை மட்டும் எதிர்பார்க்கும் முட்டாள விவசாயியைப் போலத்தான் இருப்போம்.'

மேலும் திரு. மு. நி. அற்ப லாபங்கள், அற்ப சலுகைகள், அரசாங்க ஆதரவு என்றெல்லாம் உளறுகிறாரே-இவற்றை உண்மையில் எமது அறிக்கை குறித்தும் எமது இயக்கம் குறித்தும் சுட்டிக்காட்ட முடியுமானால் நாம் வரவேற்கின்றோம். விமர்சனங்களை நாம் வரவேற்கின்றோம். ஆனால் உலக நடப்புக்களைத் தெரிந்து கொண்ட அளவிற்கு, ஆங்கில 'விளையாட்டை'ப் புரிந்து கொண்ட அளவிற்கு இந்நாட்டின் வரலாற்றை சிருஷ்டிக்கும் ஒருவரது பொறுப்புணர்ச்சியை இவரில் காண முடியவில்லை.

மொத்தத்தில் திரு. மு. நி. எவ்வளவு ஆக்கிரோஷமாக 'பச்சையான சந்தர்ப்பவாதம்' என்ற கணையை எய்கின்றாரோ, அதைவிட கனவேகத்தில் நடைமுறை வேகத்தில் அதுவே அவரைப் போய்ச் சேர்வது தவிர்க்க முடியாதது. 'தாங்கள் மார்க்ஸிஸ்டுக்கள் என சந்தேகத்திற்கிடமின்றி கருதுபவர்களும் ஆக வேண்டும் என விரும்புவவர்களும் மார்க்ஸிஸ்ட் சித்தாந்த அடிப்படையையே மறந்து விடுவதைப் பார்க்கும் போது தமக்கு கவலை ஏற்படுகின்றது' என 1874ல் 33 பிளாங் பாட் கம்யூனாட்டுகளின் அறிக்கைக்கு எதிராக எங்கல்ஸ் எழுதிய வாசகம் இன்று 1976ம் ஆண்டு வருத்தத்தோடு கூடிய நினைவிற்கு வருகிறது.

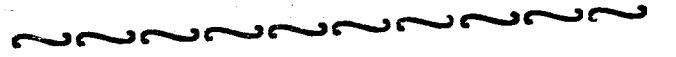
(4 ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

கிட்டிருந்தப்ப, இந்த பக்கத்தில ஒக்காந்துகிட்டிருந்த வளுக்காகவும் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் மிருக்கிற இந்த லோங்ஸ் போட்டவனுங்களுக்காகவும், எழும் பாம புளிமூட்ட மாதிரி இருந்தேனே. பின்ன, என்ன, பெருசா சாதாரண மக்கள் பார்த்தா 'பாவமா' இருக்குன்னு சொல்லிகிறேன்? நல்லா உடுத்தினவ ஒருத்தி இப்படி புள்ளைங்களோட ஏறியிருந்தா இப்ப எத்தனப் பேரு எந்திரிச்சி இடத்த கொடுத்திருப்பா னுங்களோ? இல்லாட்டி அந்த பிச்சக்காரி மாதிரி ஒரு பிச்சக்காரன் உட்காந்துக்கிட்டிருந்தானா எந்திரிச்சி எடத்த கொடுத்திருப்பானோ?

ஐயோ எவ்வவு கேவலமா நடந்து கிட்டேன்! பிச்சக்காரின்னா அவ மனுஷி இல்லையா? வேறொருத்த னும் எடம் கொடுக்க மாட்டான்னு தெரிஞ்சிருந்தும் கொடுக்காம இருந்தேனே! பக்கத்திலிருப்பவளின் தோள் உரசுகிறது. எனக்கு நெஞ்சில என்னமோ பாரமா வச்சமாதிரி இருக்குது. 'ச்சே நான் மனுசனில்லை' என்ற எண்ணம் இப்ப பத்தாவது தடவையாக என் மனசிலே தோன்றிருச்சி. பஸ்கக்கென்னு பஸ் பாட்டுக்கு போய்கிட்டு இருக்கு. இப்ப பஸ்ல கிரவுட் கொஞ்சம் கொறஞ்சிருச்சி. ஏன்னா இப்பத்தான் 'கிரவுடான பிளேஸ்' எல்லாத்தையும் தாண்டி வந்திருச்சே! இன்னும் ஒரு பதினைஞ்சி நிமிசத்தில ஸ்கூல் வந்து விடும். அப்பறம் 'ஆனே குண்டன்' முன்னால நிற்கனும். இந்தா, 'நாராயன்பிட்டி'யும் வந்திரிச்சி. பஸ் மெல்ல நிகுது. இங்கன்னா நல்ல ஒரு 'கிரவுட்' ஏறத் தான் போகுது. மொல்ல திரும்பி பார்கிறேன். யாருடா ஏற்றதுன்னு. ஒரு கெழவி மொல்ல ஏறி வந்தாள். மொத ஏறுநாளே அவ மாறித்தான் இவளும் ஒரு பிச்சக்காரி மாரி இருக்கா... என்னமோ தெரியல தலை நல்லா நரைச்சுப் போயிருக்கு. உடுத்தி தியிருக்கிறது கூட மொத ஏறுனவ மாறித்தான். கையில் கூட அவ மாதிரியே ஒரு கொழந்தையை வச்சிகிட்டு இருக்கா. ஆனா இது கொழந்தனு சொல்ல முடியாது. முனு வயசிருக்கும்..... ஒரு பொடியன்...! சின்னாண்டா ஒரு கர்ச்சட்டையப் போட்டுகிட்டிருக்கான். ஆனா ரெண்டு பேத்துக்கும் ஒரு ஒற்றம்! அவன் மாதிரியே இவளும் மூக்க வடிச்சிகிட்டு இருக்கான். கெழவி மத்த கையில் ஒரு கம்பவச்சுகிட்டு தடுமாறி உள் ளுக்கு வாரா. கண்ணு கூட கொஞ்சம் பெரட்ட மாறித் தான் தெரியுது. என்னமோ சொல்லி டிக்கட் எடுக்கிறா!

இப்பமட்டும் இவளுக்கு வாரும் சீட் கொடுத்துடு வாங்களோ! ஆனா நானிருக்கேனே! மெல்ல, ஆனா உறுதியோட எழும்புறேன். 'மெத்தன வாடி வென்ட்' மெதுவாக சொல்றேன். அவ உட்காரப் போகையில் பஸ் புறப்பட்டதுல கொஞ்சம் தடுமாறி வீழ்ந்திடப் பார்கிறா. மெல்ல புடுச்சி அவள் சரியாக உட்கார வைக்கிறேன்.

உட்கார வச்சிட்டு நான் ஒரு கையால புத்தகத் தையும் மத்த கையால கம்பியைப் புடிச்சிகிட்டு முன்னுக்குப் போறேன். ஆமா முன்னுக்குப் போறேன்' என்னிய எல்லாரும் ஒரு மாதிரியா பார்க்கிறமாதிரி தோனுது. ஆமா அந்த 'அவ' கூடத்தான் ஒரு மாதிரி பாக்கிறா போல. அதுக்கென்னு பாக்கட்டுமே!

(மார்க்ஸிஸ்ட்டுகளும்..... 14ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

குருவிகள் நீரை
மலரில் தெளித்தன.
மலரோ அழகாய்
நிபிரிந்து சிரித்தன.

மணத்தினை வீசிட
மலருடன் சேர்ந்த
குருவியின் இனம்தான்
தாங்களும் என்றால்
வாழ்த்துவேன் தங்களை
மனமிக மகிழ்ந்தே
வாழ்க வாழ்க
வாழிய என்றே.

உருவகக் கதை கடவுள்?

இ. இராசரத்தினம்

அவனின் கரங்கள் மிகத் துரிதமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

உளியும், சுத்தியலும் இயங்கும் கரத்திற்கு ஒத்துதவி புரிவதால், இயக்கம், செயல் என்ற முனைப்பில் தரித்து புதிய ஆக்கம் ஒன்றிற்கான பாதையைத் தேடுகின்றது.

வெறும் திடப் பொருளாக இருந்த அந்தக் கருங்கல்லு கலை மெருகுடன் உருவம் பெற்று.....!

அது தெய்வம்!

மனிதன் இருகரமும் கூப்பி வணங்குகின்றான்.

சுத்தியல் அவனைப் பார்த்து எக்காளமிட்டுச் சிரிக்கின்றது.

“யாரது” — மனிதன்

“நான் தான்” — சுத்தியல்

“ஏன் சிரித்தாய்?”

“உன்னை நினைத்ததும் என்னால் சிரிப்பை

அடக்க முடியவில்லை”

“அப்படி நான் என்ன செய்து விட்டேன்” — மனிதன்,

“நீ செய்தது என்ன வென்று உனக்கே

தெரியவில்லையா?” — சுத்தியல்,

“இல்லை”

“நீ இப்பொழுது எதை வணங்குகிறாய்?”

“தெய்வத்தை”

“எது தெய்வம்?”

“நான் வணங்குவது தான் தெய்வம்”

“தெய்வம் என்றால் என்ன? — சுத்தியல்

“கடவுள்” — மனிதன்

“கடவுள்” என்றால்.....?”

“இந்த உலகத்தைப் படைத்து அது இயங்கு வதற்குக் காரணமாக இருப்பவர்”

“இல்லை! சாதாரண சனங்களை ஏமாற்றுவதற்காக உது நீ சொல்லும் பச்சைப் பொய்”

“எது பச்சைப்பொய்?” — மனிதன்,

“கடவுள் உலகத்தைப் படைத்தார் என்பது” சுத்தியல்.

“அதை உன்னால் நிரூபிக்க முடியுமா?”

“ஏன் முடியாது? இந்த தெய்வம் முன்பு என்னவாக இருந்தது?”

“கருங்கல்லாக”

“கருங்கல்லைத் தெய்வமாக்கியது நீதானே”

“ஆம்”

“நீ ஒரு மனிதன் இல்லையா?”

“ஆம்”

இப்பொழுது சொல். தெய்வம் உன்னைப் படைத்ததா? நீ தெய்வத்தைப் படைத்தாயா?

“_____”

“தேசிய இனங்களின் சமத்துவத்தையும், மொழிகளின் சமத்துவத்தையும் அங்கீகரிக்காதவனும் அதற்காகப் பாடுபடாதவனும், எந்தவிதமான தேசிய ஒடுக்கு முறையையும் எவ்விதமான ஏற்றத்தாழ்வையும் எதிர்த்துப் போராடாத நபரும் மார்க்ஸிஸ்ட்டு என்று கூறமுடியாது. ஏன் அவனை ஜனநாயகவாதி என்கூட கூறமுடியாது”

— லெனின்

மார்க்ஸிஸ்ட்களும்த் மார்க்ஸிசு அனுதாபிகளும்.

— முனியாண்டி —

குருவிகள் ஏழு
மரத்தில் இருந்தன.
ஓரினம் என்பதால்
ஒன்றாய் பாடின.

கண்களை உருட்டி
விழித்துப் பார்த்தன.
தூரத்தே மலர்களை
கண்டு சிரித்தன.

(குருவிகள் ஏழு)

‘நாற்றம் அகற்றி
நன்மணம் வீசும்
செம்மலர் என்றால்
மிகமிசு பிடிக்கும்’

சொன்னது ஒன்று
பக்கத்தில் நின்று.
‘ஆம் ஆம்’ என்றன
மற்றைய ஆறும்.

(குருவிகள் ஏழு)

மழையோ இன்றி
மலர் சில வாடின.
வாடிய மலர்களை
குருவிகள் கண்டன.

மலரா இதுக்கள்?
நகைத்து ஒன்று.
ஆமாம் போட்டன
ஏனைய நின்று.

(குருவிகள் ஏழு)

சுகந்தரும் வர்ழ்வின்
வசந்தமே இன்றி
வாடின மலர்கள்
மேலும் மேலும்.

பார்த்தன குருவிகள்
திரும்பிய பார்வைகள்
வரண்ட சூன்யத்தில்
வசந்தம் தேடின.

குருவிகள் ஏழு
மரத்தில் இருந்தன,
ஓரினம் என்பதால்
ஒன்றாய் பாடின.

குருவியில் பல்லினம்
உள்ளது போலும்!
புதியதாய் வந்தன
குருவிகள் நாலு.

வந்த குருவிகள்
வடிவாய் இருந்தன.
செந்நிற மணிகளாய்
கண்கள் ஒளிர்ந்தன.

(குருவியில் பல்லினம்)

ஒளிர்ந்த கண்கள்
நாற்புறம் சுழன்றன.
வாடிய மலர்கள்
கண்களில் பட்டன.

இதயமே நடுங்க
ஐயோ என்றன.
மலர்களை நோக்கி
பாய்ந்து சென்றன.

(குருவியில் பல்லினம்)

புதல்வனை இழந்த
தாயவள் போன்றே
பதறி துடித்தே
நிலத்தில் புரண்டன.

செந்நிறக் கண்களில்
இரத்தமும் வழிய
நீரைக் கொணர்வேன்
என்றது ஒன்று.
துணையாய் எழுந்தன
அன்புடன் மூன்று.

(குருவியில் பல்லினம்)

(12 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)

இ ள ம்

எ மு த் தா ள ர் க ளு க் கு ...

— ஓஸ்ட்ராவஸ்தி —

உங்கள் வாழ்வில் எழுதுவதைத் தொழிலாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறீர்கள். இந்த மகாநாட்டிற்கு நீங்கள் மிகப் பெரும் கேள்வியுடன் வந்திருக்கிறீர்கள். ஒருவன் எப்படி எழுதுகிறான்? இதற்கு ஏதோ மிகத் தெளிவான அதிசயிக்கத்தக்கதோர் பரிகாரம் இருப்பதாக இளைஞர்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் எழுதுவதென்பது மிக கடினமான ஒரு வேலையென்பதும், அதே சமயத்தில் நிலையானதொரு ஆனந்தத்தை அளிக்கும் வேலை என்பதும் இலக்கிய மேதைகளுக்கு நன்கு தெரியும்.

என் இளம் தோழர்களே, யாரும் ஓர் இளம் எழுத்தாளன் ஆகமுடியும் என்பதை உங்களுக்கு நான் கூற முடியும். ஆனால் தளராத முயற்சியும், சனியாத படிப்பும் அதற்கு தேவை. புதிய அறிவை பெறுவதற்குத் தணியாத தாகம் வேண்டும். மனித சமுதாயத்தின் கலாச்சாரத்தினது சிகரத்தை எட்டிப் பிடிக்கக் குன்றாத ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். இதைப் புரிந்து கொள்வது அவசியம் என்று மனதிலிருத்திக் கொள்ளவும் வேண்டும். இது இல்லாமலும் நீங்கள் புத்தகம் எழுதலாம். அதில் இங்கும் அங்கும் திறமை காணப்படலாம். எனினும் உண்மையில் ஆழமும், வீச்சும் நிறைந்த படைப்புக்களை உங்களால் சிருஷ்டிக்கவே முடியாது.

என் சொந்த அனுபவத்தையே உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். பதினைந்து அல்லது பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மிகப்பெரிய போராட்டத்தை நான் கண்ணாரக் கண்டேன். அதில் பங்கும் கொண்டேன் தீரமிக்க வீரர்களின் சாகஸங்களை கண்டேன். ஆனால் அன்று கல்வியறிவு அற்றிருந்த பையனான நான், இன்று விடாத படிப்பின் விளைவாக எழுதியதைப் போன்றதோர் நூலை எழுதியிருக்க முடியுமா?

புரட்சிகரமான போராட்டத்தின் தத்துவத்தைப் பற்றிப் பெற்றுள்ள தெளிவும், அன்று நான் பெற்ற அனுபவத்தைப் பொதுமைப்படுத்தி நிர்ணயிக்கும் திறமையும்

ஏற்பட்டபின் எழுதியதைப் போன்று அன்று, எழுதியிருக்க முடியுமா? இல்லை, முடியவே முடியாது. ஏனெனில் எழுதுவதற்கு, பார்த்து, கூர்ந்து நோக்கி. உணர்ந்தால் மட்டும் போதாது. படிக்கவும் வேண்டும். வாழ்க்கைப் பற்றிய பூரண ஞானம் பெறவும் வேண்டும். உலக கலாச்சாரத்தின் உன்னதப் படைப்புக்களை நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும். உங்கள் கண்ணோட்டம் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். நடைமுறை அனுபவத்தை மார்க்ஸிச லெனினிச வெளிச்சத்தில் பரிசீலிக்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் காகிதத்தின் மீது உங்கள் எழுதுகோலை வைக்கும் காலத்து, நீங்கள் கூர்ந்து நோக்கியவற்றை பொதுமைப்படுத்தும் பொழுது நீங்கள் எழுதுவதின் உண்மையான மதிப்பைப்பற்றி உங்களுக்கே நம்பிக்கை ஏற்பட முடியும்.

அதனால்தான் ஒரு எழுத்தாளனின் வாழ்க்கை சரிதை மிக முக்கியமானதாகிறது. ஒரு இளம் எழுத்தாளன் ஒரு மனிதனாக, ஒரு போராட்டக்காரனாக வளர்ந்தால்தான் நாடு முழுவதின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்ப அடியெடுத்து வைத்தால்தான் அவன் ஒரு எழுத்தாளனாக வரமுடியும். ஒரே நாளில் உங்களால் பக்குவமடைந்த நிலைக்குச் சென்றுவிட முடியாது. அது சாத்தியமற்ற காரியம்.

சென்றகாலத்தின் மிக விரிந்த கலாச்சார பாரம்பரியத்தை ஒரே தாவில் எட்டிப்பிடித்து அதில் தேர்ச்சி பெற்றுவிட முடியாது. நம் இளம் தோழர்கள் இதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவ்விதம் தேர்ச்சி அடைவதற்கு தளராத விடாமுயற்சியும், பிரமாண்டமான சளைக்காத உழைப்பும் தேவை. ஆனால் அத்தகைய கடுமையான உழைப்பின் போக்கிலேயே, வரக்கூடிய இன்னல்களை நிவர்த்திக்கும் காலத்திலேயே நம் இதயநாடிகளை தூண்டிவிடத்தக்க ஆனந்தத்தை நாம் பெறுவோம்!

நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளனாக விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் ஓர் எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு போதகன் என்பதை நீங்கள் அறியவேண்டும். ஒருவன் 'யாருக்கு போதனை செய்கிறானோ அவர்களைவிட அவன் அதிகமான விஷயங்களைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடியவை சில அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். லட்சக் கணக்கிலேயுள்ள நம் வாசகர்கள் விஷயங்களைத் துருவித் துருவிப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்கள் மிகப்பெரிய அறிவைப் பெற்றுள்ளார்கள் சுவையற்ற, சாதாரணமான நூல்களை அவர்களுக்காக நாம் எழுதினால் நம்மை அவர்கள் மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

எனவே எழுத்தாளர்களாகிய நாம், முன்னேற்றத்திற்காக அணிவகுத்துச் செல்பவர்களின் முன்வரிசையிலேயே செல்லவேண்டும். பின்தங்கி நிற்கக்கூடாது. முன் செல்லும் அணிக்குக்குப் பின்னே தங்கிவிட்ட எழுத்தாளன் அரிசை விட்டு வெகுதூரம் முன்னேறிச் சென்றுள்ளவர்களுக்குப் போதனை செய்ய எந்த உரிமையும் கிடையாது.

ஓர் எழுத்தாளன் வாழ்க்கையிலிருந்து, போராட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கி நிற்க முடியாது. முதலாளித்துவ விஞ்ஞானிகள் சிலரைப் போன்று, தன் ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு எழுத்தின் இரசாயன மாறுதலையோ, அங்கு சோதனையையோ நடத்தி கொண்டிருக்க இயலாது. அக்கறையில்லாத வெறும் பார்வையாளனாக அவன் இருக்க முடியாது.

பொங்கியெழும் போர் உணர்ச்சியுடன், அணிகளின் முன்வரிசையிலேயே அவன் செல்ல வேண்டும். ஒவ்வொரு தோல்வியையும் கண்டு உள்ளம் துடிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வெற்றியையும் கண்டு இறும்பூறெய்த வேண்டும். இத்தகைய குணங்களை கொண்ட ஒருவன்தான் உணர்ச்சியை தட்டியெழுப்பும் உண்மையான நூலை எழுதமுடியும். அந்த நூல் அறைகூவலாக இருக்க முடியும். நம் இலக்கியம் உண்மையின் இலக்கியமாகும். மனித சமுதாயத்தின் நிகழ் காலத்தையும் இறந்தகாலத்தையும் பற்றிய சோஷலிச உண்மையின் இலக்கியமாகும்.

ஒருசில விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய புல்லுருவிகள் உழைப்பாளி மக்களைக் கொடுமையாக ஒடுக்கி வருவதை முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் பார்த்திருந்தும் அவர்கள் வாசகர்களிடம் பொய்யையே கூறுமாறு எப்பொழுதும் நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறார்கள். பகல் முழுவதும் மிருகத் தனமான முறையில் கருணையில்லாது உழைப்பாளி மக்களை உழைக்கச் செய்துவிட்டு மந்தகாசமான மாலை வேளைகளில் தன் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சி குலாவும் வியாபாரியையோ, ஒரு பணவங்கி முதலாளியையோ பற்றி அற்புதமான விஷயங்களைச் சொல்வது அவ்வளவு சுலபமில்லைதான். ஆனால் நமக்கு அத்தகைய பொய் தேவையில்லை. நம்ப முடியாத அளவுக்கு நம் வாழ்க்கையானது அழகாகவும், அற்புதமாகவும் இருக்கிறது. சிறப்பு மிக்க விஷயம் சதாபாத்திரங்களை யும் அது நமக்கு அளிக்கிறது. ஒரு பெரும் படையாக அவை திரண்டு வந்து நம்மீது விழுந்து நம் உள்ளத்தை நிரப்புகின்றன. அழகிலும் சக்தியிலும் ஒன்றுபட்டு அன்பு போட்டி போடுகின்றன. வாழ்க்கைக்கு வேகமும், கொந்தளிப்பும் நிறைந்த அதன் முன்னேற்றத்தோடு நாம் அடியெடுத்துச் செல்வதே கடினமாகும். இன்றும் கூட எதிர்காலத்தைச் சேர்ந்த புதிய மக்கள் நம் கண் முன்னே உருவாகுவதை நாம் காணலாம். உலகம் இதுவரை காணாத மக்கள் அவர்கள். கம்யூனிஸ்ட் மக்கள் அவர்கள். இந்த மக்களைத்தான் நாம் நம் புத்தகங்களில் சித்தரிக்க வேண்டும். வாழ்க்கை எல்லாவும் பொருட் செல்வத்தை நமக்கு அளிக்கின்றது. எத்தனை விடயங்களைக் கொடுக்கிறது. ஏதாவது ஒரு பொருள் பற்றிச் சில சமயங்களில் 'அது பழையது' அது நாட்பட்டுப் போன விஷயம்' என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள். அது வேறு. நாட்பட்டுப் போன விடயம் என்று ஒன்றுகிடையாது. உள்நாட்டு யுத்தத்தை ஒரு பழைய-நாட்பட்டுப் போன விடயம் என்று கூறுவார்களும் உளர். இது பெருந் தவறாகும். இன்னும் பத்தாண்டுகள், ஏன் நூறுாண்டுகள் கழிந்தும் கூட தன் புதுமை மணம் குன்றாமல் அது அற்புதம் நிறைந்ததாகத் தான் இருக்கும். மீண்டும் புதிதாக, உண்மையான உயிர்த்துடிப்புடன் அதைச் சித்தரிக்கும் திறமை தான் தேவை. ஆனால் இதைச் செய்வதற்கு நாம் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். நம்முடைய அறிவையும் திறமையையும் வளர்ப்பதற்கு அயராது, தளராது உழைத்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

இளம் எழுத்தாளராகிய நாம் அப்படித் தான் வளரவேண்டும். அப்படி வளர்ந்தால் தான் பெருமை மிக்க நம்முடைய நாட்டின் பெயருக்குத் தகுந்த நூல்களை எங்களால் எழுத முடியும்.

நன்றி; வசந்தம், பெப்ரவரி 10, 1966.

அரு. சிவானந்தன்

ஈடு செய்ய முடியாத
இழப்பொன்றைப் பற்றியிங்கு,
எனைப்பாடச் சொல்லுகின்றீர்;

மூழ்கித் தவிக்குது காண்!

தம்நாட்டு மரநிழலில்,
வீதிகளில், வயல் வெளியில்
வீட்டோர ஆலைகளில்,
மூடியிட்டு மறைக்க

சொல்லுங்கள் தோழர்களே!

பிரிந்தது போல்,

மக்கள் யுத்தப் பாதைக்கு
 ஒளியூட்டும் சூரியனே
 தாமிழந்து தவிக்கின்றோம்!
 மாபெரிய இழப்புக்கு
 மூகம் கொடுக்கும்
 மக்கள் சீன மக்களுடன்
 மாநிலத்து மக்களெலாம்
 மதிமிகுந்த தோழரெலாம்,
 ஒன்றிணைந்து,
 துக்கத்தை அனுஷ்டித்து
 சோகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளார்.
 இவ்வேளை—
 வர்க்கப் போர் அக்கினியை
 மூட்டிவிட்டு,
 மக்கள் சீன-சூடியரசை
 வார்த்தெடுத்த சூரியனே
 தியென்மென் சதுக்கத்தில்
 சொர்க்க அமைதிப் பெருந்திடலில்
 துயில்கொள்ள போய்விட்டார்!
 அன்னவரின் நினைவாக
 ஆக்குகின்ற கவிதாஞ்சலியை
 உம்முன்னே வைக்கின்றேன்.

1

ஓ! தோழர் மாஓ அவர்களே!
 நீங்கள்—
 நீண்ட படைநடப்பை
 நடத்தினீர்கள்;
 ஒரு மக்கள் சீனம்
 உலகில் தோன்றியது!
 அந்த மகத்தான அனுபவங்கள்
 எமக்கு வழிகாட்டுகின்றன!
 நாங்கள் உங்களை
 வழிகாட்டும் சூரியன் என
 வாழ்த்துப் பாடுகின்றோம்!

2

உலகெங்கும் சிகரங்கள்
 நிமிர்ந்தே நிற்கின்றன;
 என்றாலும்—
 சீனத்து சிங்காங்கே
 நட்சத்திரங்களை தொடுகின்றன;

சிகரமேறத் துணிந்துவிட்டால்
 உலகிலேதும் கஷ்டங்களில்லை
 என்றெமக்கு போதித்தீர்!
 கஷ்டங்களை வெற்றி கொள்ள
 உங்கள் வாழ்க்கை
 எமக்கு வழிகாட்டுகின்றது
 நாங்கள் உங்களை
 வழிகாட்டும் சூரியன் என
 வாழ்த்துப் பாடுகின்றோம்.

3

சொந்த வாழ்விலே
 சோகங்கள் பல கண்டீர்;
 சொந்த வாழ்விலே
 இழப்புகள் பல கொண்டீர்;
 என்றாலும்—
 புரட்சியை இறுகப் பற்றி
 புயல்களை மேவி நின்றீர்.
 யாங்ஸி நதியை
 நீந்தியே கடந்தீர்;
 தளர்ச்சி, செருக்கு,
 தற்பெருமை அனைத்தின்
 தலைகளை உடைத்தீர்;
 எள்ளத்தனையும்
 சுயநல மின்றி,
 இறப்பு வரையும்
 மக்களை விரும்பி
 தொண்டுகள் செய்ய
 வாழ்வின் ஊடே வழிகாட்டுகின்றீர்;
 நாங்கள் உங்களை
 வழிகாட்டும் சூரியன் என
 வாழ்த்துப் பாடுகின்றோம்.

4

உலக மக்கள் நலன்கள் மீது
 ஒரு பெரும் அக்கறை கொண்டு
 மே 20, அறிக்கையை சமைத்தீர்;
 ஐம்பெரும் கண்டம்
 அனைத்திலும்,
 புரட்சிப் புயல்கள்
 பொங்கிடச் செய்தீர்
 மூன்றாம் உலக

(24 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)

வியட்நாம் கவிதை

எல்லையைக் கடந்தேன்...

— மூலம்: தாண்டை, தமிழில்: எம். ஏ. நுஸ்மான் —

வடக்கில் உன்னைக் காண்பதற் காக
கடந்த இரவு நான் எல்லையைக் கடந்தேன்,
உன்நினை வாகவே நெடுநாள் இருந்து
ஆர்வத்தோடும் அவசரத் தோடும்
எத்தனை வேகமாய் எல்லையைக் கடந்தேன்!

பசுமை நிறைந்த வயல்களின் ஊடே
அவசர மாக நடந்து சென்றேன்.
நகரத் தெருக்களின் ஊடு நடந்தேன்,
அங்குநான் கண்டது நீயா அன்பே?

ஆமாம் நீயே—நீயே—நீயே

ஆம், அது உண்மையில் நீதான் அன்பே,
உன்னை நோக்கி நான் ஓடிவந்தேன்,
“அன்பே” என்று அலறினேன் “நில்லு”
“நான்தான் அன்பே எனக்காய் நில்லு”

நின்றாய் நீயும்.

தொலைவில் இருந்தே
என்னை நீயும் இனங்கண்டு கொண்டாய்,
நூராயிரம் பெண்களின் நடுவிலும்
என்னை உன் கண்கள் இனங்கண் டிருக்கும்.

“ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன” என்று
உனது கரங்களின் அணைப்பில் அழுதேன்!
இறுகத் தழுவினாய் என்னை:
அநேக செய்திகள் இருந்தன சொல்ல.

வயல்கள் பற்றியும் குடிசைகள் பற்றியும்
கிராமம் பற்றியும் என்னிடம் கேட்டாய்
எத்தனை கசந்தவை அந்த ஆண்டுகள்!
நாங்கள் அடைந்த துயர்கள் அனைத்தையும்
எப்படி உன்னிடம் சொல்ல இயலும்?

நீ தலைசாய்க்கும் எனது தோள்களைத்
தடவிப் பார்த்தாய்.

சடுதியாய்த் திகைத்து

“என்ன இத்தமும்பு? யார் உன் தோளைக்
காயப் படுத்தியோர்?” என்றுநீ கேட்டாய்.

—“ஆண்டுகள் முழுவதும் உனக்காத் திருந்தேன்
எதிரிகளிடம் நான் செல்லவும் இல்லை
பிறிதொரு கணவனை ஏற்கவும் இல்லை
உன்னை மறப்பதை நான் நிரா கரித்தேன்
எதிரிகள் என்னைத் தேடிப் பிடித்தனர்
நீதலை சாய்க்கும் எனது புயத்தில்
ஆழமாக வெட்டியோர் அவரே”

எனது தொண்டை அடைத்துக் கனத்தது
கண்ணீர் மட்டுமே என்துயர் தணிக்கும்
நான்தலை புதைத்த உனது நெஞ்சில்
ஆத்திரம் கனன்றது.

எங்கோ தொலைவில் ஓர் சேவல் கூவியது
நான்துயில் கலைந்தேன்
எனது கனவின் நினைவுகளால் என்
நெஞ்சில் துயரம் நிறைந்து கனத்தது.

ஓ! இது உனக்குத் தெரியுமா அன்பே?
துயர் உறும் இந்தத் தெற்கில் இருந்து
ஒவ்வோர் இரவும் உனக்காண் பதற்காய்
எனது நெஞ்சம்
எல்லைக் கோட்டைக் கடந்துசெல் கிறது.

மா சே து ங்

கவிதைகள்

தமிழில்: எம். ஏ. நுஃமான்

1. மஞ்சட் கொக்குக் கோபுரம்

நிலத்தின் ஊடே ஒன்பது நதிகள்
அகல அகலப் பெருகிச் செல்லும்
தெற்கில் இருந்து வடதிசை நெடுகிலும்
இருண்ட இருண்ட இழைகள் தெரியும்
பெருத்த மழையின் அகன்ற புகாரிடை
பாம்புக் குன்றும் ஆமைக் குன்றும்
ஆற்றின் மேலால் கோபுரமாகக்
கலங்கலாய்த் தெரியும்.

மஞ்சட் கொக்குப் பறந்துபோய் விட்டது
எங்கு சென்றது? யார்அறி வார்கள்?
இந்தக் கோபுரம் மட்டுமே உள்ளது
இங்கு வருபவர் பார்ப்பதற்காக.
கொந்தளிக் கின்ற நீர்ப்பெருக் கினது
நலனுக் காகநான் வைன்குடிக் கின்றேன்
அலைகள் போல்என் இதயத் துடிப்பும்
உயர்ந்தெழு கின்றது

= 1927

- 1: லுசாஸ் நகரின் மேற்கு எல்லையில் யங்ஸ்ரே நதியில் இக்குன்றுக் கோபுரம் உள்ளது. இது பற்றிய பல கவிதைகள் பாடப்பட்டுள்ளன. 1927ல் மாஓ இங்கு விஜயம் செய்தார். அப்போது நடைபெற்ற சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஐந்தாவது தேசிய மகாநாட்டில் அவர் மீண்டும் மத்திய குழு உறுப்பினராகத் தெரியப்பட்டிருந்தார். சீனப்புரட்சி அலை கிளர்ந்தெழுந்த காலம் அது.

நன்றி....
'நதி'யின் முன்னட்டையின் தோற்றத்தை
வரைந்து தந்தவர் ஓவியர் திரு. ஆ. இரா
சையா அவர்கள்.

2. பெய்த்தைஹோ

மழைப்புயல் ஒன்றுஇவ் வடபுலப் பூமியில்
வீசிச் செல்லும்
வெண்ணுரை அலைகள் விண்ணை நோக்கி
எகிறிப் பாயும்.
எல்லையற்ற இப்பெருங் கடலில்
சிங்வாங் தாலவில் இருந்து செல்லும்
மீன்பிடிப் படகுகள் எதனையும் காணும்,
எங்கு சென்றன அவைகள் யாவும்?

ஈராயிரம் ஆண்டுகள் முன்னர்
வெய் நகரத்துச் சக்கரவர்த்தி
ஆ. தன் கையில் சாட்டையை ஏந்தி
சிஎஹ்ஷி நோக்கி கீழ்த்திசை யாக
குதிரையில் சென்றான். அவனது கவிதை
இன்னும் உள்ளது.
இன்று கூட கூதிர்க் காற்று
நெட்டுயிர்ப் பெய்தும்
ஆனால் உலகோ மாறி விட்டது.

—1954

2. இந்நகரம் சிஸ்ஹிஅஸ்தாலுவுக்கு அண்மையில் ஹோபெய்க்கு வடகிழக்கில் உள்ள ஒரு விடு முறைக் களிப்பிடமாகும் வெய் சக்கரவர்த்தி சாஓசாஓ (கி பி. 220—280) லுஹிஆனுக்கு எதிராகப் படையெடுத்துச் சென்றான். பெய்தை ஹோவுக்கு அருகாமையில் சிஎஹ்ஷி யைக் கடந்து செல்கையில் அவன் ஒரு கவிதை எழுதினான். அதன் முதல் வரி 'சிஎஹ்ஷி நோக்கி கீழ்த்திசையாக' என்று தொடங்குகின்றது. 'கூதிர்க் காற்று நெட்டுயிர்ப் பெய்தும்' என்பது அக்கவிதையின் பிறிதொரு வரியாகும்.

அ வ ர் க ளி ன்

பல்கலைமுகம்

— உ த ய ன் —

மலை மேடுகளை மேகம் மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் மழை வந்துவிடும். அதற்குள் ளாக நான் டக்குவாரி லயத்தை சென்றடைய வேண்டும், என்ற சபதத்தை என்னில் நானே எடுத்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

டக்குவாரி லயம் பள்ளத்தாக்கில் அமைந்துள்ளது. லயத்திற்கு செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதை நீண்ட இடைவெளிக்கொருபடிகள் கொண்டும் கரடு முரடாகவும் உள்ளது. நான் பலபடிகளை கடந்திருப்பேன்.

“அண்ணே”

எனது இமைகளை உயர்த்திப் பார்க்கின்றேன். பழகிய முகம். ஆனால் பெயர் ஞாபகமில்லை. உற்று நோக்கிய லாறே முன்செல்கின்றேன். “அண்ணே என்னை அடையாளம் தெரியலையா?”

“சோவிச்சுக்கிருதிங்க. எனக்கு சரியா நெனவில்ல”

“நான்தான் கருப்பையா”

ஒரு கணம் யோசிக்கின்றேன். “அட நீங்க கருப்பையாவா? நம்ம சுந்தரம் அண்ணே வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில்தானே இருந்தீங்க”

“இப்பவும் அந்த வீட்டுலத்தானிருக்கோ.....ம்” அந்த ஞரலில் ஒரு அர்த்தபாவம் இழையோடுகிறது.

தேயிலை இலைகளில் தேங்கிநின்ற மழைநீர் உடுத்தியிருந்த சாரத்தில் உரசி சொட்டு சொட்டாக எனது காலில்பட்டு சிதறிக்கொண்டிருந்தன. கருப்பையாவின் உடல் குளிரால் குன்னியிருந்தாலும், அவரது வார்த்தைகள் கம்பீரத்துடன் வெளி வந்தன.

“அண்ணே இப்ப எங்கே போறீங்க?”

“ஒங்க அழகண்ணே வீட்டுலயா இருக்காரு?” ஒருகணம் அமைதி நிலவுகிறது. கருப்பையாவின் முகத்தைப் பார்க்கின்றேன். வியப்புக்கலந்த கருப்பையாவின் விழிகள் என்னை நோக்கின.

“என்ன அண்ணே ஒன்னும் தெரியாத ஆளு மாதிரிப் பேசுறீங்க?” நான் மௌனமாக நிற்கின்றேன்

“அண்ணே போய்த்தான் ஒருவருஷத்திற்கு மேல போயிருச்சே” என்றான் கருப்பையா.

“தோட்டம் விட்டாப் போயிட்டாங்க?”

“தோட்டம் விட்டுப் போயிட்டாத்தான் சாரிய மில்லையே.....உள்ளுக்கு இல்லையா போயிட்டாங்க”

“எல்லாருமா?” என் வார்த்தைகள் ஆச்சரியத்துடன் வெளி வந்தன.

தேயிலைச் செடிகளை மூடிய மேகம் மெல்லென நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. காற்று பலமாக வீசியதால் சவுக்கை மரங்களில் தேங்கியிருந்த மழைநீர் எனது தலை மயிர்களில் பட்டு முகத்தில் வழிய ஆரம்பித்திருந்தன. கருப்பையாவுடன் நானும் கடைத்தெருவுக்கு வந்து நீண்ட நேரமாகிவிட்டது.

இன்னும் பஸ் வரவில்லை. பஸ் வரும்வரை கருப்பையாவுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

ரங்கலை டவுனை விட்டு பஸ் புறப்பட்டு சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும் எனது நினைவோடையில் பஸ் வேறுபட்ட சம்பவங்கள் வந்து மறைகின்றன. பஸ்ஸின் வேகம் கடந்தகால நினைவுகளை மெருதுவாக்கிக்கொள்கின்றது. நான் சுந்தரத்தையும் ஏனையோரையும் பற்றி நினைக்கின்றேன்.

* * * * *

எழுபதாம் ஆண்டாக இருக்கவேண்டும், தேரம் கூட நினைவில் இருக்கின்றது.

“டக்குவாரியில் சரியான கரச்சல்”

இப்படியான வார்த்தைகளை கடைவீதியில் வைத்

துக் கேட்கின்றேன். எனது கால்கள் அவ்விடத்தில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இன்று நான் சென்று திரும்பிய அதே கரடு முரடான இடத்திற்குச் செல்விறேன். அந்த இடத்தில் இருந்துப் பார்த்தால் டக்குவாரி லயங்களும் கண்டாக்கு பங்களாவும் தெரியும். லயத்திற்கு அருகில் இருக்கும் பிள்ளை மடுவத்திற்கு அருகில் துப்பாக்கியுடன் ஒரு தடித்த கட்டையான மனிதன் அங்குமிங்கும் நடமாடிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“அவேந்தா முருகையா கண்டாக்கு” நான் திரும்பிப்பார்க்கின்றேன். எனது பக்கத்தில் இருந்த ஒருவர் அந்த வார்த்தைகளை கூறிமுடிக்கின்றார். அவரது குரலில் ஆத்திரம் கலந்து வந்ததை நான் உணர்கின்றேன். தொழிலாளர்களை அடக்குவதற்கு புதிதாக கண்டாக்கு வந்திருப்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். பெயர் அந்த பொழுதுவரை எனக்குத் தெரியாது. முருகையா கண்டாக்கு தனது பங்களாவை நோக்கி நடந்தான். அவனது கையில் உள்ள துப்பாக்கி அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் உயிரைக் குடிக்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது போல் அவனது கரத்தில் முன்னும் பின்னும் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றது. சற்று நின்மவன் முன்னும் பின்னும் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு தனது ராட்சச முகத்தை சுளித்து பற்களை நரநர வெனக் கடித்துக் கொண்டான். பின் திடீரெனக் குனிந்து தனது கரத்தால் கற்களை எடுத்து தனது பங்களாவின் கூரையின்மேல் எறிந்துவிட்டு துப்பாக்கியின் பின் பகுதியால் தனது பங்களாவின் முன்புற ஜன்னல் களை அடித்து நொறுக்கினான், பின் லயக் காம்பராக்களை நோக்கி இரண்டு முன்று துப்பாக்கித் தோட்டாக்களை தீர்த்தான். நான் ஒரு கணம் அதிர்ந்து நின்றேன். முருகையா ஒரு கொலைவெறியாக நின்றிருந்தான்.

இப்படியான ஒரு சம்பவம் இவ்வளவு பகிரங்கமாக ரங்கலைப் பகுதியில் அன்றுவரையும் நடந்ததே இல்லை. இதுவரையும் அங்கு கூடியிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு இச்சம்பவம் ஒரு அதிர்ச்சியையும் ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தியது. பொலிசார் வந்துவிடுவார்கள், முருகையா கண்டாக்குக்கு நல்ல பதிலடி கிடைக்கும் என கூடி தின்றோர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடப்பதற்கு காரணம் சிலநாட்களுக்கு முன் கவ்வாத்துக்காட்டில் ஏற்பட்ட தகராறு தான். வழக்கத்திற்கு மாறாக தொழிலாளர்களை அதிகப்படியான ஏக்கர் கவ்வாத்து வெட்டச் சொல்லி நிர்வாகம் கூறியதும், அதனால் ஏற்பட்ட அரைப்பெயர் தகராறுகளும், குறைந்த சம்பளத்தை தொழிலாளர்கள் வாங்க மறுத்ததுமேயாகும்.

தோட்ட நிர்வாகத்தின் துரை ஏனெஸ்ட்டின் பிடிவாதப் போக்கு தொழிலாளர்களை வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடச் செய்தது. வேலைநிறுத்தத்தை உடைக்க முருகையா என்ற முரடனையும், மாமுண்டி என்றவனை கைக்கூலியாகவும் தோட்ட நிர்வாகம் பயன்படுத்த முயன்றதும் அம்முயற்சியெல்லாம் தோல்வியில் முடிந்ததையும் ரங்கலைப்பகுதி மக்கள் அனைவரும் அறிந்திருந்தனர்.

இப்படியான தோல்விகளை ஏனெஸ்ட்டுரை எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. இதையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தே தொழிலாளர்களைப் பழிவாங்க நினைத்தான். வேலை நிறுத்தத்தை முடிவுக்கு கொண்டுவரத் தொழிற்சங்கங்கள் முயன்றும் ஏனெஸ்ட் பிரச்சினைகளை தீர்க்க மறுத்து விட்டான். தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடும்படி நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டார்கள்.

அது திங்கட்கிழமை என்று நினைக்கிறேன். மாலை நேரம் சுந்தரத்தின் வீட்டினுள் நுழைகின்றேன். அங்கு எனக்கு அறிமுகமானவர்களும் இன்னும் சிலரும் இருந்தார்கள். என்னை அனைவரும் பார்க்கின்றனர். எல்லோருடைய முகங்களிலும் ஒருகணம், மெல்லிய சிரிப்பு ஒன்று தோன்றி மறைகின்றது.

“இன்னையோட அறுபத்திமுனு நாளு வேலையில்லாம இருக்கிறோம்...ரெண்டு மாசத்துக்கு மேலாயிருச்சி... இனிய நம்மால பொறுக்க முடியுமா?” என்று அழகன் கூறினான். மற்ற எல்லோரும் யோசித்தவாறு இருந்தார்கள். சிறிதுநேரம் அவர்கள் மத்தியில் அமைதி நிலவியது. மறுகணம் அவர்களது முகங்களில் வேதனையினதும் ஆத்திரத்தினதும் கொதிப்பு எரியும் அக்கினியைப் போல் காட்சியளித்து மறைகின்றது.

“ஆளுங்க எத்தனை நாளைக்குத்தான் அரைப்பட்டினி வயிரோட இருக்கமுடியும்....? தொரப்பய பங்க ளாவுல படுத்துக்குட்டு திம்பா..ன். அவனுக்கு நம்ப பிரச்சினையை தீர்க்கனுமுன்னு என்ன அக்கரை யிருக்கு. சும்மா கிடைக்கிற ஓட ராத்த அரிசியை மட்டும் வச்சி எத்தனை நாளைக்கு கஞ்சிகாச்சி குடிக்க முடியும்... இன்னிக்கி நம்ம ஒரு முடிவுக்கு வந்தே ஆகணும்.”

சுந்தரம் தனது நெற்றியில் வடிந்த வியர்வையை கைவிரலால் இரண்டுமுறை வழித்துவிட்டவாறு தனது பேச்சை முடித்தவன் என்னேநோக்கி “என்னங்க ஆளுக எத்தனை நாளைக்குத்தான் சமாளிப்பாங்க! அதிகப்படியா கொடுக்கிற ரேசனையும் நிறுத்தி ட்டான், திமுரு பிடுச்ச தொரப்பய. ஆளுங்க எல்லோ ரும் சொல்லுங்க நாங்க கொழுந்து எடுத்து விற்கப் போரோமுனு சங்கக் காரங்க என்னன்னு இன்னும் கொஞ்சம் பொறுங்க பொறுங்கன்னு சொல்லிக் கிட்டு இருக்கிறாங்க”.

“சுந்தரோ அண்ணை நம்ம சொன்னாலும் சொல்லாட்டியும் நாளைக்கு ஆளுக கொழுந்து எடுக்கிறது எடுக்கிறது தாங்க. இனியும் இத நம்மால தடுக்க முடியாதுங்க”. என்று குணரட்ணம் தீர்மானமாக சொல்லிவிட்டு தனது பேச்சை நிறுத்தினான். நான் நீண்டநேரம் கதைத்துவிட்டு எழுந்தேன். சுந்தரத்தின் வீட்டை இருட்டாக்காது எரிந்துக் கொண்டிருந்த சூப்பி விளக்கில் அவர்களது முகங்கள் அரைகுறையாகத் தெரிந்தன. ஆனால் அவர்களது துயரம் நிறைந்த விழிகளின் அடியில் நெருப்பைப் போல் எரிந்துகொண்டிருந்த சுவாலையில் எனது விழிகளும் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தன. நான் சுந்தரத்தின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறுகின்றேன்.

டக்குவாரித் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வேலைநிறுத்தம் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒருநாள் காலை பத்துமணியளவு இருக்கும் நான் ரங்கலேட்டலை நோக்கி

வந்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். என்னைக் கடந்துசென்று கொண்டிருக்கும் ஒருவரின் வார்த்தையில்,

“தொரப்பய ஆளுகளை சுட்டானா...ம். அதனால் ஆளுக எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து தொரவுட்டு காரையும் நொருக்கித் தோக்கையும் புடுங்கிட்டாங்கலாம் அதனால் பொலுசு வந்து எல்லாரையும் புடிச்சிகிட்டு போயிட்டாங்களா...ம்.

இந்தவார்த்தை எனது செவிகளில்பட்டு மறையு முன் சுந்தரம், அழகன் ஏனையவர்களது உருவங்கள் எனது விழிகளில் வந்து மறைகின்றன.

* ... * ... * ... *

நான் எனது இமைகளை உயர்த்துகின்றேன். பஸ்கண்டிநகரை கடந்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எனது கடந்தகால நினைவுச் சுரங்கவாயில், மெல்லென மூடுகிறது. எனது கால்கள் சிறைச்சாலை வாயிற் கதவு திறக்கும்வரை காத்து நிற்கின்றன.

சுந்தரத்தின் எடுப்பான முகமும் துடிப்பானப் பார்வையும் எனது அகவிழியில் ஒருகணம் பட்டுமறைகிறது. பெரிய இரும்புக் கேட் திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. நான் உன்னிப்பாக நோக்குகிறேன். கதவு மடார் என ஒலி எழுப்பித் திறக்கின்றது. எனது இதயத் துடிப்பு சற்று அதிகரித்து ஓய்கிறது. நான் வாயிற் படியினுள் நுழைகின்றேன்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு பார்த்த அத்த முகங்கள். சிறைக்கைதிக்குரிய உடையுடன் அமர்ந்திருக்கின்றனர். எனது கால்கள் அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தை நோக்கி சற்று வேகமாக விரைந்தன.

நான் அவர்களின்மூன் பார்வையாளனுக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்கின்றேன். அழகனின் விழிகளில் சற்று கண்ணீர் கலங்கி மறைகிறது. குணரட்ணம் மூன்று வருடங்களுக்கு முன் சிரித்த தனது வழக்கமான

கிரிப்பைக்காட்டி நிற்குன். சுடந்த மூன்று வருடங்
களாக வளர்ந்திருக்கும் தாடியை தடவிவிட்டவாறு
தனது துடிதுடிப்பான பார்வையை செலுத்துகிளுன், சுந்
தரம். அவர்களது விழிகள் ஒவ்வொன்றும் எதை
யெதையோ எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல் சிமிட்டி
நிற்கின்றன. அவர்களது வார்த்தைகள் வெளிவர
வில்லை. எனது வார்த்தைகளும் ஒருகணம் செயலற்று
நிற்கின்றன.

சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். நாங்கள் கதைக்க
ஆரம்பித்தோம். சுந்தரத்தின் பேச்சில் முன்னெப்
பொழுதும் இல்லாத ஒரு வேகம் குறிப்பிடக்கூடிய
அரசியல் வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்திச் செல்கிறது.
குணரட்டனத்தின் வளர்ச்சியுங்கூட குறிப்பிட்ட மட்
டத்தில் இருப்பதை அறிகின்றேன். சுந்தரம் எதையோ
பேசுத்துடிப்பதை உணர்கின்றேன். நான் எனது
வார்த்தைகளை நிறுத்துகின்றேன்.

“நாங்க ஏனெஸ்ட் தொரக்கிட்ட எதக்கேட்
டுப் போராடினோம். கூலிய..., அரப்பேரு சம்பளத்
தைக் கேட்டு. அத அவேன் தரமறுத்துட்டான். கடை
சில எங்கள் சுடவந்தா. நாங்க அவன அடிச்சோம்.
அதற்குதான் எங்க இருவத்திரெண்டு பேருக்கு செற
தண்டனைய இந்த நீதிமன்றம் கொடுத்திருக்கு”

சுந்தரம் சொல்லி முடிப்பதற்குள் ‘இப்ப தொரப்
பய சீமைக்கு (இலண்டன்) போயிட்டான்’ என்று குண
ரட்டன் ஆத்திரத்தோடு சொல்லி முடிக்க “ஆனா முந்தி
அரைகுறையாத்தா அரசியலைப்பத்தி தெரிஞ்சி
ருந்தோ. ஆனா அந்த தொரயு இந்த நீதி ம ன் ற மும்
செய்த ஒதவியால, இப்ப அரசியலைப்பத்தி நல்லாத்
தெரிஞ்சுக்கிட்டோம். இன்னும் கொஞ்ச நாளயில
நாங்க வெளியில வந்திடுவோம். வந்து நாங்க தோட்
டத்துல வேலைசெய்யத்தா போரோம். திரும்பவும்
போராடத்தா போரோம். ஆனா முந்தின மாதிரி
அரப்பேரு போராட்டமா மட்டும் இருக்காது. ஏன்னா
கிறைச்சாலை எங்கள் ஒன்னும் பயமுறுத்தியிறல. ஆனா
கூடுதலா படிச்சி கொடுத்திருக்கு”

சுந்தரம் உணர்ச்சி வசத்தோடு பேசி முடித்தான்.
அவனது முடிவு சரி என்பதற்காக அழகனினதும் குண
ரட்டனத்தினதும் தலைகள் ஒருகணம் சாய்ந்து நிமிர்ந்
தன.

கிறை அதிகாரியின் பார்வை நேரத்தை குறிப்
பிடுவதாக இருக்கின்றது. நான் அவர்களிடம் விடைப்

பெற மனமில்லாத நிலையில் திரும்புகின்றேன். ‘எங்க
குடும்பத்தில, தோட்டத்தில எல்லாத்தையும் கேட்ட
தாக சொல்லிருங்க’ இந்த வார்த்தைகள் கேட்கின்
றன. நான் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். கிறைக்கதவு
மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆனால் கிறைச்சாலையின் கதவிடுக்கிலிருந்து ‘நாங்க
படிச்ச முடிச்சிட்டு சுருக்கா வந்திடுவோம்’ என்று
தனது கம்பீரத்தை, உறுதியை உலகிற்கே எடுத்து
சொல்லும் சங்கொலியைப் போல் ஒலித்த அந்த
குரல்.....ஓ... அதில்தான் எத்தனை கம்பீரம்!

(18ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முஷ்டிகள் ஒங்க
காகிதப் புலியின்
படத்தை வரைந்தீர்.
உலகப் படத்தை
எமக்குக் காட்டி,
பிரதான போக்கே
புரட்சி என்றீர்!
கம்யூனிஸ்ட் உணர்வை
கட்டி வளர்த்திட கட்சியினூடே
வழி காட்டுகின்றீர்;
நாங்கள் உங்களை
வழிகாட்டும் சூரியன் என
வாழ்த்துப் பாடுகின்றோம்.

5

இந்த வேளையில் இதய வேதனையால்
என்றன் வார்த்தைகள்
தடுமாறுகின்றன
என்ற போதும்—
புரட்சி உணர்வுகள்
இடையருதுங்களை தொழுகின்றன.
நான்—

வார்த்தைகளற்று, மௌனமியற்றி
என்—

‘கவிதாஞ்சலி’யை
கல்லறை மலர்களாய்
தூவிச் செல்கிறேன்,
தூவிச் செல்கிறேன்.

With the Best Compliments From

SEIVAMS EXPORTERS LIMITED.

EXPORTERS OF SEAFOOD

**19, Sangamitta Mawatha,
COLOMBO-13.**

PHONE: 26522

CABLE: THAMARAI

With Best Compliments From

Our Specialities...

- ❧ Devilled Cadjunuts
- ❧ Roasted Peanuts
- ❧ Devilled Peanuts
- ❧ Cocktail Mixture
- ❧ Frozen Green Peas
- ❧ Kitul Jaggery
- ❧ Chicken, Pork,
Frozen Food Etc.

PETER STORES

151, TRINCOMALIE STREET,

KANDY.

SRI LANKA.

Phone: 3903

வெளி வந்துவிட்டது. . .

கண்டி கலாச்சார குழுவின்
மற்றுமோர் வெளியீடு

மா ■ ஓவின் கவிதைகள்

★

மொழிபெயர்ப்பாளர்

கலாநிதி சிவசேகரம்
(பேராதனை வளாகம்)

20-30
40-30
M-F
With the Best Compliments From

KRISHNA STORE

Wholesalers and Dealers in

- * ALL KINDS OF FERTILISERS
- * AGRO-CHEMICALS AND INSECTICIDES
- * VEGETABLE SEEDS
- * GROCERIES AND FOODSTUFFS

Stockists of all kinds of Baur's Fertilisers

No. 161-163, COLOMBO STREET,

KANDY.

T:Phone 08-2130

E. D. S. Jeyarajan.

With Best Compliments

From

NATIONAL TRADING CORPORATION

Hardware Merchants & Estate Suppliers

10, TRINCOMALIE STREET,

KANDY.

Telephone 08-3158

இச் சஞ்சிகை கண்டி 202, பல்வேகல, அம்பிட்டியில் உள்ள இரா. செல்வராஜ் என்பவரால் கலாச்சார குழு (கண்டி), கொழும்பு கலை இலக்கிய வட்டம், ஆகிய வற்றிற்காக கொழும்பு 11, 284, செட்டியார் தெருவில் உள்ள தி விஜயா பிரஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது